

NICOLAE ZĂRNESCU

POEZII

– antologie –

EDITURA WOW
2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZĂRNESCU, NICOLAE

**POEZII - antologie/ Nicolae Zărnescu, Editura
WOW, 2014**

ISBN 999-666-555-444-3

888.222.1-1

DRUMUL SPRE SEMN

1995

REFERINȚE CRITICE

Judecându-l după cartea de debut, poetul Nicolae Zărnescu are toate atributele artistului modern, dar care nu scapă nimic din ceea ce vechimea artei crease ca modernitate perpetuă. Poetul acesta niciodată nu rămâne acolo unde îl cauți. Metafora lui este în stare să i se înfiripe în pupilă, ca în final s-o descoperi în brațele infinitului.

George Enache

Există în poezia poetului Nicolae Zărnescu o năzuință spre totalitate. Poeziile sale sunt enunțuri holistice care scurtcircuitează informația în scopul vizionării întregului, în așteptarea revelației care este Semnul. Este tot ceea ce se poate face forțând limitele gândirii.

Elena Cruceru

Imaginarul destăinuitor, fără asprimi ironice, refuzând antipoeticul și teribilismele, caracterizează cea mai mare parte a cărții lui Nicolae Zărnescu.

A. I. Brumaru

Talentatul creator de metaforă din Slatina și-a săpat o fântână a lui, proprie spiritului de profunzime. Autorul scoate de acolo cânturi cu frânturi de curcubeu.

Virgil Dumitrescu

Câtă semiotică poetică, atâta hermeneutică a iubirii. Câtă iubire, atâta „plâns ca certitudine a existenței“. Câtă existență, atâta căutare înverșunată. Câtă căutare, atâta bogăție a Semnului care nu vrea să-și dezvăluie toate misterele sale.

Dan Silviu Boerescu

Desigur, Nicolae Zărnescu este un sentimental stăpânit, se ascunde sub „înțelesuri răzvrătite“, din care răzbate un narcisism ascuns sau gesticulația histrionică și pitorească își găsește locul în zvârcolirile poetului în care zborul este speranță și reificare.

Al. Florin Țene

Poematica sa este, mai înainte de toate, vibrație și metaforă, elemente care-i conferă dualitate dinamică și echilibru ascetic. E un paradox în care totul e mișcare, nervozitate, acoperite cu multă, prea multă liniște, ca o mască a nopții.

Sorin Ardeleanu

Temperament vulcanic, sfâșiat de întrebări și deziluzii, poetul Nicolae Zărnescu este într-o continuă căutare a unui echilibru între componentele aceluiasi balansoar – poemul.

Petruț Pârvescu

Nicolae Zărnescu este un poet al sensurilor, cu sau fără vorbe multe, care șochează cititorul prin profunzimea spirituală a ideii și metaforei, într-un spațiu și timp contestat de o viziune poetică paranormală, în care conjugarea verbului „a fi“ despre Homo Sapiens îl definesc ca un poet al viitorului, al generației Mileniului al III-lea.

Ion Popescu-Sohodol

Nicolae Zărnescu a scris pentru cei care îl pot identifica. A așteptat cu răbdare să fie citit corect, nu doar aparent, nu doar la modul fugitiv în care se citește astăzi.

Ștefan Doru Dăncuș

Poezia lui Nicolae Zărnescu vorbește singură și se interpretează tot singură. Versurile sale au o sonoritate mai rar întâlnită astăzi, nu una goală (de care, din păcate, e plină poezia de azi), ci plină de o substanță neașteptată.

Nicolae Iștoc

FRENEZIE

Pe vița lăcrimândă a clipei care trece
nemărginirea verde atârnă în ciorchini,
mor fluturi de lumină pe tâmpla umbrei, rece
și-n nemișcare plouă cu mirul de la crini.

Stafia mâinii mele în păru-ți se ascunde,
rugându-te frenetic să-ncerci un ultim sprint,
ca să ucidem noaptea din stelele fecunde,
iar moartea s-o închidem în iesle de argint.

REMUȘCARE

Temerile zac, frunte lângă frunte,
înmărmurite și-și șoptesc ceva,
flori de amar se răsucesc cărunte
în gândul săgetând spre undeva.

Răsar prin aer spini de îndoială,
curând doar remușcare ai să fii,
bat corbi de frig din aripi mari de smoală
peste-amintiri cu trupuri încă vii.

NOCTURNĂ

Cum stau la coadă gânduri efemere,
din suflet să se-nfrupte ca din pâine,
eternitatea are-ntârziere,
cuvintele nu mai pornesc spre mâine...

Doar nostalgii de ceară mă veghează,
mă-nchid în aşteptare ca-ntr-un chist
şi mai tresar când luna se holbează
la buletinul meu de înger trist.

NEMURIREA EXACTĂ

Peste rănilor deschise –
cataplasme cu înger,
peste cuvinte – arcuite vitralii
încă o dată promise
de teama căderii în falii.
Dar noi ştim,
va rămâne tot umbra,
imaculată, intactă,
şi tot inima se va auzi –
clopot bătând nemurirea exactă.

PREZENT RELATIV

Ne-ndemânatic voi dansa
pe sârma-ntinsă între două clipe:
una înfipt-adânc în amintire,
alta ce abia vrea să se-nfirişe.

Din stal mă va privi din nou tristeţea,
aplaudând frenetic, nemiloasă,
când voi ţinti durerea în cădere
şi nu-mi va-ntinde nimeni nici o plasă,
iar pala unui gând de m-ar opri,
voi spune că exist, dar nu voi fi...

SARBATOAREA EURILOR

Nodul care ține alături
toate clipele renăscute
este un nod de lumină,
o flacără ce arde în ea însăși.

Spune-mi,
cât de mult a coborât timpul
umerii tăi?

Pentru sărbătoarea eurilor
nu este cuvântul
darul cel mai prețios?

Cu trupul și cu brațele
scriem pe aerul umed
frazе stângace.

Oare câte tăceri
ne vor fi înțelese?

HARA-KIRI

Tăcerea mobilează harnică
golul ce crește între noi.
Rătăcind spre aiurări de fluturi,
liniștea sapă gropi adânci în auz.
Vămuit de priviri,
îmi fac hara-kiri cu o lacrimă.

ROȘU STINS

Într-o zbatere de pleoapă
se refugiază clipele muribunde,
înspre inimi circulă
o nuanță de roșu stins
o bătaie întârziată.

Ce mari ne-au crescut umerii,
ademeniți de posibile atingeri!

Privește punctul acela
de un gri dureros!
Este cenușa trecutului meu.

Privește dunga aceea roșcată
de pe spinarea orizontului!
Este inima mea risipită!

ÎNȚELESURI MINORE

În această umedă pace,
sufletul, încordat, așteaptă
magma cuvintelor,
dar cerneala vânează încă
înțelesuri minore.

În inima doldora de dorințe
viscolește disperarea,
iar tăcerea din jur
mi-azvârle în ochi cu cenușă.

URMA CENUȘII

La capătul oarbeii rostiri
răbufnește neliniștea,
păsări albe planează
hăituite de somn,
drumuri și nopți se adună
în golul neîndestulat...

Obrajii tăi
sunt Ghilgameși deznădăjduiți
tremurând sub cascade,
trupul ți-e un cărbune
ars de sute de ori –
în palmele mele
zace urma cenușii.

ÎMPREUNARE

Chipul violează
puritatea oglinzii.

În sufletele cotropite de fiorduri
se aud țipete-albastre
implorând răsăritul.

Doar durerile răătăcite
mai îndrăznesc
să se împreune.

ROB ȘI STĂPÂN

Renegat de singurătate,
rotunjit de așteptare,
cu care dintre goluri
mă-ngemănez?

De unde această
preumblare clătinată a sângelui
către margini intangibile?

Dintre mine
și sufletul meu,
cine, oare, e rob
și cine e stăpân?

PICĂTURA DE SÂNGE

Invadat de curcubee,
mă-nveșmântez
cu neliniști rotunde.

Încerc,
repetat de oglinzi,
o reîntregire
în viteza întrebărilor.

Din inima punctului,
o picătură de sânge
crește lent către mine
căutându-mi marginile.

NODURI DE UITARE

Apusul tremură-n culori violacee.

Nu mai are nici un gust
lumina mușcată de retină.

Secunda e tristă
ca o logodnă ruptă,
iar umbrele plâng.

La flacăra verzuie a durerii,
noduri de uitare
îmi cer să le dezleg.

UMBRE FALSIFICATE

Arcuire tristă
spre un punct incert
care deschide cratere
în trupul viselor,
nemărginită rugă
de a primi în dar
umbre falsificate,
obsesie așezată în suflet
ca un cerșetor
la masa unui rege!

RADACINĂ ALBĂ

Rădăcină albă
rătăcind prin pământuri iluzorii,
căutând locul imaculat
pentru odihnă și rod.

O, suflul dezlănțuit
al punctelor cardinale
înciudate și reci!

Rădăcină albă
împiedică să-și întindă brațele
spre dimineți mai curate...

Cineva aduce văzduhul
atât de aproape
încât ramurile se îndoaie
într-un șir nesfârșit de reverențe.

CÂINI SOLARI

Dimineța-mi plonjează în ochi.
O pasăre hrănește depărtarea.

Îmi urcă sângele o barcă
și-aud lătrat de câini solari...

Printre roiuri de imagini cicatrizate
mâna scrie poeme cu firul de iarbă.

OFRANDĂ TACERILOR

Îmi ademeneai sângele
către o aleasă nedumerire
și m-am oferit drept ofrandă tăcerilor
ca să te pot asculta.

Numai ochii tăi calzi
îndulceau zborurile,
numai fruntea ta înseninată
facea aerul să îngenuncheze.

Îmi rămăseseră umerii grei
sub lumina tremurătoare, albastră.

Voiam să te strig,
dar cuvintele se întorceau asupra-mi,
biciuindu-mă,
frângându-mi trupul
ca pe un snop subțire.

VERILE

Solemnitatea clipelor târzii
vindecă pereții de zgomote,
hrănește edecarii cuvintelor...

Verile se întorc sfârșind,
pustiind memoria,
aerul tresaltă ușor,
cuprinde eul răspândit pretutindeni
cu o uriașă dorință...

MARATONUL AȘTEPTĂRIILOR

Aud noaptea
cum umblă pe acoperișuri,
aud amintirile
strecurându-se în memorie.

Rotocoale de tăcere
înfloresc dureros,
iar maratonul așteptărilor
dă înțelepciune secundeii.

Cu foșnet timid
trupul coboară
lângă umbra-ntinerită
a unui vers.

STATUETA DE TANAGRA

Prin golul dintre tine
și lume
se furișează neliniștea.

Începi să alegi cuvinte
după modelul spartan.

Lumina îți ocrotește
poemul infirm și fragil
ca o statueta de Tanagra.

DIMINEAȚA CUVÂNTULUI

Un zbor străbate dimineața cuvântului
către punctul cel mai nesigur.

Acolo toate chipurile se aseamănă,
iar limba vorbită are doar o singură silabă,
acolo lacrimile nu mai sunt de ajuns...

S-ar putea alcătui un toast
numai din tăceri,
s-ar putea elibera aerul
de trupurile păsărilor,
dar e mai bine
să lăsăm lumina rătăcită
să se vindece de la sine,
căci, iată, cuvântul s-a trezit
și a început să vorbească!

IDENTITATE

Prin văzduhul virgin de zbor
privirea izbește cu dangăte zarea.

Cu pieptul înșurubat în respiraie
tâșnesc deasupra clipei vrășmașe,
încercând să ating
marginile gândurilor...

Sunt, oare,
un spasm al nopții
sau un zâmbet solar?

ZEIȚA CU TRUP DE ETER

Împrejurul se face ureche
pentru a asculta
cum plesnește coaja cuvântului.

Înțelesuri răzvrătite
sunt oferite drept jertfe
zeiței cu trup de eter...

Dincolo de ridicarea
de mâna la frunte
se ascund focuri bengale.

În țărmul liniștii
izbesc valurile întrebărilor...

Ce plută șubredă sufletul
și Timpul -
ce vânt!

PRIBEGIA SECUNDELOR

Gândul adună mărturii
despre fapte neîntâmpate,
despre secunde pornite în pribegie.

Nu sunt eu trimisul
acelei clipe de nedumerire,
când s-a inventat totul.

Eu sunt doar partea de vină
a statornicieii,
preschimbată în umblet
înfrigurat și nesigur.

SEMEȚIA PISCULUI

Zbor – cădere învinsă,
ardere înaltă,
în clipele șerpuitoare ale nopților
incendiate de visuri.

A treia fluturare de aripă – întoarcerea.

Urma zborului –
dără de îndoială presărată în aer...

Semeția piscului alb
spre care nu se va mai îndrepta nimeni.

GLADIATORUL

Măine vei fi gladiatorul
ce luptă cu fiare care nu se văd.
În jurul tău, arenele se vor roti
cu tribune cu tot.

Tu vei fi axul șubred
smuls de odgoanele privirilor,
târât până în punctul
de maximă singurătate.

Atunci timpul își va aminti ceva
extrem de important
și va face cale întoarsă,
eliberând brațele sfârțecate
în ropotul nesfârșitelor aplauze.

START

Spre neant voi porni,
limuzina cuvintelor curând va țâșni,
voi lua pe cartelă lumina
și roata timpului de rezervă-mi va fi,

iar din goana asta, nebuna,
m-ar opri doar grozava idee,
că tu faci răbdătoare, întruna,
autostopul pe Calea Lactee.

DESPRE SUFLETUL MEU

Sufletul meu este nehotărât:
Să fie sferă
sau să fie cub?
Să fie umbră,
să fie rouă
sau lumină de lună nouă?

Sufletul meu este verde-albastru,
este planetă
și este astru,
este minune,
este poveste
și, câteodată,
sufletul meu nu mai este!

UNDA DE ȘOC A LINIȘTII

Înapoia ușii închise
liniștea se revarsă din buzunare,
din pantofi,
erupe sub haine...

Resimți unda ei
până dincolo de suflet...

Pereții camerei o reflectă,
preschimbând-o în cuburi
transparente, irespirabile,
care te rănesc,
te comprimă spre nimeni,
iar tu gesticulezi disperat
strigi:
spuneți ceva!

SUNET INUTIL

Întunericul îți devoră trupul nemișcat...
Pretutindeni – sângele neliniștii tale...

Nu te mai adulmecă
nicio idee,
nicio armonie...

Te risipești în imensitatea materiei –
sunet inutil
dintr-o simfonie fără final.

FALSIFICATORUL DE UMBRE

Coloană vertebrală arcuită trist
spre un punct incert,
clătinată mereu de întrebarea
care deschide cratere
în trupul viselor,
nemărginită rugă de a primi în dar
umbre care să poată fi
cât mai ușor falsificate
și vândute ca realitate,
obsesie așezată în suflet
ca un cerșetor la masa unui rege.

PICIOR DE CURCUBEU

Am început să dau noaptea mai mică,
să mă lupt numai cu lucruri
de care mi-e frică...

Am umblat cu colindul prin inimi,
prin sânge,
am ținut discursuri despre moduri de-a plânge...

Am dormit învelit în petale proaspete,
dar visul meu,
visul meu e s-ajung picior de curcubeu...

UN ROL LIPSIT DE IMPORTANTĂ

Eu trebuie doar
să mă-nclin în fața florilor...
Ce zvelte ați crescut, domnișoarelor!

Să curăț privirile de gunoaie,
să nu las spinările să se-ndoaie,
să-mpart sufletelor dreptul la fericire...
Dacă am timp, să vorbesc de iubire...

Dacă se face frig, seară de seară,
să fac câte-o cură de noapte polară,
iar dacă aerul din jur nu-mi priește,
din pasăre să mă prefac în pește...

SENTIMENTUL DISPĂRUT

Eliberați, eliberați frunzele de copaci,
ploile de nori, miresmele de flori,
să rămână numai căderea, ca un dor de pământ,
ca un gol deschis în cuvânt.

Trebuie trasă peste trup
o înserare rece cu vânt obosit...
Se petrece ceva, da se petrece,
în templul versului nerostit!

Învățați să desenați un sentiment dispărut
de câteva glaciații!
Goana printre atâtea tentații
Lasă totul răsturnat și durut!

DISCURS ÎN SALONUL CUVÂNTULUI

Domnule Cuvânt,
aduc mulțumiri Timpului, gardianului,
că v-a permis să vorbiți cu inima mea printre gratii!

M-am decis să devin supusul dumneavoastră, alteță,
să exerseze înotul prin spații,
prin sunete cu reflexe de mov,
să smulg declarații
mugurelui vinovat de-nflorire-n alcov!

Voi pleca, purtând cascade la subsuori,
să fac croaziere în nori,
pentru a pune la punct
nerăbdarea stropului de a intra în pământ!

ARDEREA GÂNDURILOR

Cheamă alături toate gândurile tale
și poruncește-le să-și deie foc,
dar nu le lăsa singure.

Pune un foc mare peste altul mai mic,
până când toate vor fi o singură flacără,
apoi unge-ți trupul cu cenușa lor.

Vei vedea că deîndată
vor începe să-ți crească aripi!

STARE

În lacrimile mele
stau cuvintele cu aripile ude
fără puțință de zbor.

Toate cerurile izvorăsc din mine
și amenințătoare se rotesc
către iubiri pierdute,
către margini neaflate...

Rămâne numai mâna rotitoare,
ținând între degete inima –
floare trufașă-n pustiu.

PLECARE

Mumie vie,
privesc vârful spart
al piramidei copacilor...

Eu, depărtarea, soarele,
posibilă metempsihoză...

Creierul înregistrează spasmodic
armonii inutile,
nisipul clepsidrei
exală mirosuri fetide.

Vino cu mine,
urlă Vocea,
vino cu mine!

BETIA CLOROFILEI

Nu se trag toate zăvoarele deodată.

Se mai lasă o poartă deschisă
către grădina cu iarbă transparentă,
unde să poți admira
beția clorofilei în fir.

Nu se idolatrizează
veșnica înserare.

Numai lumina poate coborî
asemenea unui zeu.

ANOTIMP REFUZAT

Speram să-mi crească nuferi din tâmpile,
dar nu se auzeau decât cuvintele clănțănind
în frazele cuprinse de un tremur polar.

Speram să-mi înmugurească tălpile
la atingerea pământului orb,
dar mai curând mi se îngălbeniseră palmele
ca fruntea unui copac în toamnă.

Eram un anotimp refuzat de trecere,
o durere ascuțită
într-un iris rătăcitor.

OASPEȚII FRIGULUI

În numărul acesta se intră cu teamă,
înapoi sunt smaralde, înainte – argint,
pășești printre glasuri care te cheamă,
printre cuvinte care te mint...

O, dar cum face țurțuri lumina,
cum arcuiește spinarea greul blestem,
oaspeții frigului, prinzându-și mâna,
intră smeriți în poem

și te cheamă alături de ei,
întinzându-și brațul osos, alungit...
Nici adio nu poți spune, de vrei,
că rămâi înghețat, împietrit.

ÎNTREBARE

M-am eliberat de cuvinte
și am început să vorbesc cu sensuri.

EU înseamnă, de pildă,
lumea cuprinsă între E și U.

Cine-mi răspunde la întrebarea:
EU TU?

EMISARII LUMINII

Au sosit Emisarii Luminii,
heralzii Infinitului și ai Veșniciei,
despicând în goană cearcănul nopții,
însingurarea câmpiei.

Luna, înfricoșată, și-a acoperit fața.
S-a sinucis orice auroră.
Au sosit Emisarii Lumini, grăbiți să adune
sângele făpturii mele devorate de oră.

CARIATIDELE ADEVĂRULUI

Sufletul ți-l dispută o miriadă și o monadă.
Lumea își întoarce spre tine ochiul de platină.
Culorile își pun măști pentru a mulțumi privirea.
Cariatidele Adevărului se clatină.

Guri neconturate mestecă depărtări și lumini.
Pe pedestal,
o întrebare încearcă să se eternizeze, subțire.
Îți caută umărul îndârjit
o schijă dintr-o mare uimire.

LIBERTATE

În jocul de după Cuvânt
miza cea mare am fost eu.

Sunt liber să mă mișc de șase ori
și o dată să mor.
Mă dor libertățile interzise.
Sunt șaptele trist din noroc.

Dacă aș fi sunet,
aș putea să văd cum vibrează culorile.
Oamenii ar fi evantaie de linii sonore
urmând spirala luminii.

Dacă aș fi lumină,
aș fugi de mine însumi,
mai repede decât timpul meu
și atunci aș muri în propria-mi naștere.

HESPERIA

Fragmente de scări risipite în spațiu
hrănesc frenezia golului,
iluzia unui posibil răspuns.

Eul meu urcă și coboară,
urmărit de febra cuvintelor,
de lumina dușmănoasă.

Și totuși Hesperia există,
îmi șoptește o Voce.

CUM SE NUMEȘTE DUREREA

În lumea care nu se numește lume,
durerea oare cum se numește
și cum îl doare pe omul
care nu se numește om?

Poate că acolo spațiile ascultă chemările,
adunându-se în jurul Vocii
sau poate că Timpul se schimbă după respirație,
când înspre naștere, când înspre moarte,
niciodată atingându-le.

VEȘTI

Uneori gândurile-mi împietresc,
iar cuvântul neputincios se golește năprasnic,
alteori cineva mi-aduce vești
pe care nu le pot înțelege.

E ca și cum pânțele unei mame ar plesni
și gura pruncului s-ar lăți atât de mult
încât toată lumea ar intra într-însa,
iar eu aș putea auzi cuvintele
pe care acesta mult mai târziu
ar fi trebuit să le rostească.

UMBRA ÎNȚELESULUI

Conectat la neliniștea cosmică,
privesc prin vitraliile cuvintelor
conturul unui suflet înstrăinat.

Zborul e o cădere învinsă,
o ardere înaltă
în clipele șerpuitoare ale nopților
incendiate de visuri.

În mlaștina tăcută a rândurilor
respiră umbra înțelesului.

NEANTUL

Veșnicul, Preaplinul, Nimicul.
Revărsare spre Ființă.
Lucid, persistent, egal.
Așteptare perpetuă
a unei întoarceri iminente.

Dacă toate viețuitoarele acestui pământ
ar încremeni pentru o clipă,
am putea auzi Adevărul
rostit cu o infinitate de guri.

Cel care înțelege totul
devine de neînțeles.
El este mesagerul Neantului
și are înputernicire SĂ FIE.

SEMNUL

Era ca o plutire de aburi
peste stele îndepărtate,
neatinse de umbra cuvântului.

Atunci mi s-a înfățișat Semnul
în mijlocul întunericului din jur –
trup subțire de rubin,
câtă aripă, atâta trup,
Hristos incandescent
răstignit pe o cruce nevăzută.

Stătea nemișcat înaintea mea,
devenind din ce în ce mai strălucitor.

Dogoarea aripilor îmi ardea obrazii,
iar lumina trupului său
îmi străpungea ochii.

Întunericul prinsese a văluri,
sclipind pe alocuri
în efemere cercuri portocalii,
care fugeau de mine
în mare grabă.

Atunci Semnul mi-a dat de înțeles
că tot ce este spus
cu ajutorul cuvântului
este neadevărat.

TREI

1997

REFERINȚE CRITICE

Cei trei poeți, Alin Cezar Onescu, Leonzin Arăcescu și Zenican Olărescu (anagramări de la Nicolae Zărnescu), deși se vor diferiți, pentru un cititor avizat sunt unitari prin valoare. Acesta este liantul celor 3 cicluri din volumul semnat de Nicolae Zărnescu.

Ioan Florin Tuinea

Fiecare din heteronimi lui Nicolae Zărnescu se uită chiorâș unul la celălalt. Alin Cezar Onescu visează senzual, fremătând la umbra luminoasă a unei dragoste pe ducă, iar pe la tâmpile îi adie răcoarea unei tristeți de culoarea corbului. Leonzin Arăcescu vine cu deja cunoscutul „Tratat exhaustiv de literatură aplicată”, astfel superb și pregătit să rupă colții timpului, schițând niște eforturi de abstractizare care dau cu ochii direct pe o primejdioasă temperatură. Zenican Olărescu întoarce poezia în vadul cel mare cu vărsare direct în eternitate: clasicismul (cu străluciri moderne, bineînțeles).

George Enache

Ca într-o pictură de Chirco, poetul este complice cu imaginea pe care și-o formează în eu. Acestea sunt liniile definitorii ale ciclului semnat cu pseudonimul Alin Cezar Onescu. Leonzin Arăcescu își încarcă versul cu străfulgerări semantice, iar scenariul este construit cu detașare și cu un soi de ironie. Zenican Olărescu e un poet frământat de îndoieli, dar controlat de reflecția lucidă, care, folosind versul clasic, reușește să dea ideilor sale o muzicalitate care se fixează într-o amplitudine a discursului.

Al. Florin Țene

Născut într-o zodie norocoasă, mai tânăr decât secundele, pictorul Alin Cezar Onescu și-a trădat culorile pentru a se exprima în cuvinte. Nume predestinat, Leonzin Arăcescu se folosește în poeziile sale de o erotică literară. Zenican Olărescu abordează un peisaj universal, ne oferă elemente simplificate, cu care avem dreptul să ne clădim o natură personală.

Marin Tudor

Atent cum sunt, l-am localizat deodată și am mers către locul unde auzeam Cuvinte, nu cuvinte: era Zărnescu și era mai mult decât atât: Alin Cezar Onescu, Leonzin Arăcescu, Zenican Olărescu.

Ștefan Doru Dăncuș

ALIN CEZAR ONESCU

TĂCERE

Îndemnat de surâsul prietenos
al depărtărilor,
pusesem Tăcerii
un nume de fată.

Îmi ispitea trupul
lumina proaspătă.

Eternitatea dormea în iarbă
amenințată de botul unui cal.

SILENZIO

Spinto dall'amichevole sorriso
delle distanze,
avevo chiamato il Silenzio
col suo nome di ragazza.

Il mio corpo si lasciava tentare
dalla luce fresca.

L'Eternità dormiva sull'erba
minacciata dal muso di un cavallo.

*(Antologia del Premio Internazionale,
Centro GIOVANI E POESIA Triuggio,
Edizione 1997-1998)*

VAD

Te privesc
dintr-un alt poem.
Vântul îți sprijină părul,
brațele descriu prin aer
arce de sunete.

Mă strecor prin acest vad
deschis în tăcere,
încercând să schițez
albastrul unui surâs.

GUADO

Ti guardo
dentro l'altra poesia.
Il vento protegge I tuoi capelli,
le braccia descrivono nell'aria
archi di suoni.

Passo questo guado
aperto nel silenzio,
cercando di dipingere
l'azzurro di un bacio

*(Antologia del Premio Internazionale,
Centro GIOVANI E POESIA Triuggio,
Edizione 1998-1999)*

SPASM

Gândul meu
– mesager al cuvântului –
umple urma pasului
peste lucruri.

Sufletul tremură alb
iar chipul rănește
oglanda.

SPASMO

Il mio pensiero
– messaggero del buio –
riempie l'orma del passo
sopra le cose.

L'anima tremula bianca
e il viso ferisce
lo specchio.

*(Antologia del Premio Internazionale,
Centro GIOVANI E POESIA Triuggio,
Edizione 1999-2000)*

CLAUSTRARE

Clipa aceasta
nu-ți poate servi
drept buncăr
împotriva gândurilor...

Așa că
ia cu tine
prăfuitul renume
și du-te:
granița cu moartea
e deschisă!

CLAUSURA

Questo istante
non ti serva
come rifugio
ai pensieri...

Perciò
prendi con te
la tua fama impolverata
e vai:
il confine con la morte
è aperto!

*(Antologia del Premio Internazionale,
Centro GIOVANI E POESIA Triuggio,
Edizione 2000-2001)*

CĂUTARE

Ce sărbătoare!
În vidul memoriei
m-a găsit un gând!

CERCA

Che festa!
nel vuoto della memoria
m'a trovato un pensiero!

*(Antologia del Premio Internazionale,
Centro GIOVANI E POESIA Triuggio,
Edizione 2002-2003)*

IDOLUL MEU ESTE LACRIMA

Tăcerea se adaugă la tăcere,
întunericul la întuneric.

Mâini analfabete aplaudă
acerbul dans din nenoroc.

Îmi iau rămas bun de la această zi,
ca de la cea mai iubită femeie,
pe care n-am s-o mai văd niciodată.

TRECERE

Scările îşi ofereau spinările pasului tău.
Lumina ți se înfășura în jurul trupului.

N-auzeai cuvintele cum aleargă după tine,
Nu-mi vedeai palmele fremătând
în căutare de trup.

Sub ochii mei barbari,
continuai să ții scările în delir.

CERCURI ILUZORII

Cer refugiat în meandrele cernelii.
Anotimpuri convalescente ale rostirii.
Ani retrași în fotografii
pentru a-nchide cercuri iluzorii.
Priviri acoperind cu săruturi târzii
umbra ta revoltată.

SFÂRȘITUL POEMULUI

Taci, mângâind cu privirea
statuile zvelte ale copacilor triști
și te pierzi în punctul așezat
la sfârșitul poemului.

TIMP RĂNIT CU O ABSENȚĂ

Tăcerea se așază peste mine
ca un cârd greu de ciori,
iar pasul înnoadă lungi ecouri
sub cerul care încearcă
să plagieze o lacrimă.

IREVERSIBIL

Nu mai semnează nimeni
plânsetele, remușcărilor.

Mi se face frig
după fiecare cuvânt.

Pasul se afundă în ireversibil.
Marginile mor în gânduri.

Privind spre viitorul
populat cu identități incerte,
încerc disperat verticala.

SUPREMA PATERNITATE

Numai întunericul îți ține de cald ție –
dirijor și unic spectator
al concertului de oase flaute.

Uneori, universul te trage
spre începuturi fierbinți,
dar aceasta e doar una din fețele frigului –
supremă paternitate,
neștiință de care nu poți scăpa
oricât ai vrea să știi.

INCANTAȚIE

OM / MA / NI / PAD / ME / HUM
OM / AM / ÎN / GÂN / DURI / FUM
OM / MA / NI / PAD / ME / HUM
OM / AM / ÎN / PAL / ME / SCRUM

LEONZIN ARĂCESCU

TRATAT EXHAUSTIV DE LITERATURĂ APLICATĂ

I

Acerb dușman frigul percutant,
confundându-ne oasele cu niște xilofoane.

Primul poem în proză refuză să se scrie,
deși proza ta pare destul de incitantă.

Dansul dinților îngreuiază rostirea,
împiedică versurile să galopeze.

Luptători, sânii tăi se duelează cu frigul,
tropicele se mută în coapsele tale,
mă inundă o lumină astrală
și inspirația țâșnește brusc,
ca dopul unei sticle de șampanie.

II

Abia după zeci de minute de scris încordat
se vede cu adevărat esența poemului.
Proza aproape că se scrie de la sine.

Mută de admirație,
îți înnozi ochii deasupra frunții,
la un pas de TAO.

Eu, mult mai pământean,
mai scriu câțiva kilometri din acest roman-fluviu
pe care numai intimitatea creației
îl frustrază de un loc în Guinness Book,
în timp ce becul asudă în întuneric
încercând să ne împröște disperat cu lumină.

III

Cum stai cabrată,
ținând în brațe copacul,
proza ta mi se pare mult mai accesibilă.

Începem să scriem cu fervoare
literatură postmodernistă
și jubilăm la gândul
că nu e nici un critic prin preajmă
să ne rețeteze opera.

Scrierea noastră n-are nimic superfluu –
inspirația de moment dictează totul.
Pe măsură ce se scrie,
poemul își descoperă locul său binemeritat.
Finis coronat opus!
murmuri, zâmbind fericită.

IV

Sub duș
mult mai nimerit mi se pare
să-ți scriu materialul narativ
de la coadă spre început,
cu fraze ample
din care să răzbată suflul epic.

Tu îmi admiri filonul poetic
și îți dorești o epopee.

Voluptatea scrisului mă transportă
în vidul invadat de lumină.

V

Uneori proza ta mi se pare prea scurtă.
Eu sunt obișnuit să mă mișc pe spații largi,
să n-am probleme cu dialogul.

Chiar acum,
când îți etalezi în iarbă splendorile,
am această senzație de poem ratat
înainte de a se scrie...

Când accepți totuși să-ți scriu proza
într-o limbă greu accesibilă,
totul se clarifică și devine simplu exercițiu.

Poemul meu este chiar genial,
iar tu ai înțeles în sfârșit
că mesajul ascuns al prozei
se situează în transcendența limbajului.

VI

În seara aceasta îți voi scrie proza
în toate limbile Terrei.
Desfășurarea ei va fi alertă,
cu spectaculoase răsturnări de situație.

După această reușită
mă vei declara guru
și mă vei răstigni
pe crucea trupului tău.

O, iată, eu chiar scriu
și, absorbit de scriere, nici n-am observat
poemul meu de largă respirație
înflorindu-ți pe buze!

VII

Acum ne scriem simultan capodoperele
 în esperanto.
 Frazele au ceva
 din răcoarea serilor de toamnă,
 iar savoarea poemului meu
 te extaziază.

Propun o nouă luare de poziție
 în literatură,
dar tu insiști să ne întoarcem la clasici,
 la basme cu cai năzdrăvani
 ce ar putea constitui
 sursa de inspirație
 a unui nou poem în proză.

VIII

Dac-ai fi de acord,
 aș putea scrie două proze simultan.
Sunt convins că dacă pe cea de-a doua
 aș scrie-o în stil clasic,
 în prima aș crea acțiune
 exclusiv prin limbaj.

Mi-e teamă însă
 că vei interpreta greșit
 elanul meu creator,
așa că-mi trimit ideea înapoi în neant.

Poemul devine din ce în ce mai abstract
și noaptea parafează cel mai mare eșec
 din istoria literaturii.

PROSTITUȚIE

Electrizat de teamă, cer ajutor silabei
pe câmpul plin de mine al groaznicului mâine,
căci văd băltind negații pe teritoriul grabei
și detronări de sensuri în aer văd și-n pâine,

dar târfa de silabă, șoptind elucubrații
și dezvelindu-și sânii, îmi face-un semn complice,
demitizând pudoarea-mi scăldată în vibrații
cu gesturi insolente de ageră Beatrice.

Adio lamentații și jalnice obsesii!
Cu ochiul nerăbdării hulpav, obtuz și ocru,
privesc cum, către sexul lascivelor expresii,
erect se-ndreaptă versu-mi stătut și mediocru.

LENE

Când, masturbând sintagme, am debordat poemul,
o carie sublimă în gură-avea-nserarea,
vocabule proscrise își lepădau fonemul
și cârduri de silabe slăveau rotacizarea.

Pluteau, seducătoare, corăbii mari de vise,
pe-oceanul leneviei, nomad și fanfaron,
iar, între patru strâmbe și palide abscise,
în porcăria veche se guița Villon.

Îmi miroseau ciorapii mai rău ca niciodată
și mă țineau cârceii de degetul cel mic,
c-abia semnai n.z.-ul pe coala maculată
și, c-un căscat de-o poștă, plecai să dorm un pic.

ZENICAN OLĂRESCU

HALOUL ULTIMULUI CUVÂNT

Pleonastică urbe – nord glacial,
restituie-mi aripile de gală,
să mă-nalț în zbor triumfal
pe înalta orbită finală!

Purtându-mi sub tâmple haloul
unui ultim cuvânt de adio,
să-mi azvârl în prăpăstii ecoul
și să trec în neființă cu brio.

Aclamat de freneticul sud,
într-o nouă, vorace secundă,
să renasc tot amnezic și ud
sub lumina maternă, fecundă.

HAI SĂ MURIM

Hai să murim frumos pentru o clipă,
îmbrățișați ca două flori de mai,
să nu mai faci de amintiri risipă,
pe care doar cu lacrimi le semnai.

Hai să murim frumos pentru o seară,
cum pe-o planetă polii rătăciți
se întâlnesc atunci întâia oară
și se topesc în vid nedumeriți!

Hai să murim frumos pentru o viață,
cu brațele spre zări, ca două cruci,
înscriși pe firmament ca o povață
și mângâiați de zborul lin de cucii!

PREZENT

Secundă prelungită de gerunzii,
apocaliptic, odios prezent
apostrofât de caudine gânduri
și de cuvântul snob și indecent,

fiasco crunt, cumplită odisee,
a lumii-abominabilă insultă,
tu râzi când libertatea stă să moară
și te-ntristezi când dragostea exultă!

Să nu te-aștepți c-am să-ți aduc elogii,
ci prin luneta armei te voi privi mereu,
căci n-am să-ți iert în veci fățarnicia,
proscris de-aș fi, erou sau semizeu!

STRIGĂTURĂ

Frunzuliță-n Tot de-a-notul,
uite Totul, nu e Totul!
N+are cine să m-ascunză,
slavă frunzei că e frunză!

Frunzuliță de un număr,
Cum îmbătrânii de tânăr!
Din blestem făcui putere,
Din Neant făcui avere!

GEOGRAFIE

În ochii tăi stau Vezuviu la pândă
și respiri între două obuze,
un Golf Stream ar către mine
cuvântul țâșnind de pe buze.

Încremenită, ca-n China pagode,
mă implori cu tăceri migratoare,
londoneză mă-nvăluie ceața
și-ntre noi nasc ținuturi polare,

dar îți strig, hotărât ca Ulisse:
„Chiar de-ai vărsa Niagare fierbinți,
eu tot plec năvășa mea Circe,
cu aisbergul roșu-ntre dinți.

TU

O, sărbătoare a ființei mele,
mă-ntinerești cu fiecare gest,
scoțându-mi deznădejdea din atele,
tu mă golești de ură și de lest!

N-ai să ghicești cât mi-e de mare vina,
dar îți divulg supremul meu atu:
când la un capăt voi struni lumina,
la celălaltul, sigur, vei fi tu!

TREI

De trei ori cântat-au, speriați, cocoșii,
când prelung țipat-a mam-a treia oară,
trei lalele negre, trei lalele roșii
mi-au crescut sub tâmpile și la subsuoară.

Trei pupitre blonde mi-au înverzit fața,
Nil-uri trei vărsat-am după trei iubite,
cu trei nori de smoală mi-am clătit des fața,
inima mi-am prins-o între trei cuțite.

Azi, în trei cuvinte-am îngropat trecutul,
trei chei făurit-am doar dintr-o idee,
dar de-abia învins-am Trei-ul, prefăcutul,
C-am ajuns la Unu ce și el tot Trei e.

LÂNGĂ

M-ai ales, ales, ales,
sfântul meu făr' de-nțeleș!
Cum mă tragi spre nepăsare
și-mi azvârli clipa-n spinare,

să mă-ndoaie, să mă-mpingă,
să mă muște, să mă-nvingă,
să mă uite, să mă plângă,
lângă, lângă și iar lângă.

SENTINȚA FINALĂ

O, preamărită secundă!
În tine m-adun
laolaltă cu toate cuvintele grele.
Ele-mi sunt frați și copii și părinți,
ele sunt toate rudele mele!

Îngăduitoarei secunde îi cad în genunchi,
dezvelindu-mi crestele gândurilor.
Câte blesteme, câte chipuri neclare se zbat
în mlaștina tăcută a rândurilor!

Câte fire de iarbă-am ucis călcând
și câtă lumină-am decapitat
mutându-mi lama trupului
mereu în altă parte,
negreșit sentința finală va fi
condamnarea la moarte.

CLIPA REGALĂ

2004

REFERINȚE CRITICE

Trebuie să ai un curaj nebun ca să părăsești de bunăvoie tiparele lirice autohtone, cuprinse între doină și sonet, și să-ți reverși incandescența propriului cuvânt în forme exotice de expresie, cum ar fi haiku-ul, de sorginte niponă. Această nebunie poate fi sinucigașă – un soi de hara-kiri sau sepuku liric, dacă tot ne aflăm în perimetrul shogunilor – în funcție de percepția cititorilor mai mult sau mai puțin avizați, mai mult sau mai puțin atrași de un anume gen de poezie, mai mult sau mai puțin deschiși spre experiențe lirice inedite, mai mult sau mai puțin încremeniți într-un conservatorism păgubitor.

C. Voinescu

Simfonii de mai –
*cireșii aprinzând iubiri
teii încă dorm.*

Hotarul orei –
*între mine și tine
doar o secundă.*

Țipăt albastru –
*viața - o pasăre-spin
în disperare.*

Briza iubirii –
*o falsă adiere
pasiuni ce dor.*

Clipa regală –
*visul celui umilit
visând visarea.*

George Vaiman

SIMFONII DE MAI

Ce primăvară —
cireșul e maiestuos
precum un rege.

Aerul proaspăt —
în zare lăcrimează
înălțimile.

Pe acoperiș
ploaia compune iarăși —
simfonii de mai.

Ploaie de vară —
oda o scrie solemn
pământu-nsetat.

A fugit ploaia —
zarea își pune la gât
un nou colier.

Ultima rază —
floarea soarelui face
o reverență

Zori pe câmpie —
iepurele întrece
lumina c-un salt.

Un dangăt prelung —
liniștea înserării
se-ascunde-n ceruri.

Lumină pe zid —
basoreliefuri vechi
fug speriate.

Alpinistul sub
privirea sfidătoare —
o floare de colț.

Liniște-n ceruri —
simfonia macilor
în lanul de grâu.

Răsună cornul —
ochii vietăților
aprind pădurea.

Catargul semeț —
o aventură scrisă
pe cerul senin.

Pergament ceresc —
pilotul se semnează
cu lupinguri mari.

Peștii exotici
taie apa-n acvariu —
diamante vii.

HOTARUL OREI

Noapte de vară —
sufletul hoinărește
pe raza lunii.

Noapte la castel —
de teamă își fac cruce
toate umbrele.

Am închis ușa —
liniștea pereților
rănește-auzul.

Față în față—
doar chipul din oglindă
mai are riduri.

Obraz de copil —
lumina întârzie
nedumerită.

Mâini încrêțite
făuresc arabescuri —
bunica lucrează.

Maree de fum —
dizeuza-i o zeiță
stigmatizată.

O domnișoară
scrie arpegii dansând —
alb în volute.

ȚIPĂȚ ALBASTRU

Criză nocturnă —
acorduri imprecise
pier în agora.

Lungi rezonanțe
în reverii albastre —
contur sfâșiat.

Zori triumfători —
și de această dată
am învins moartea.

Nisipul cară
latențe în clepsidră —
timp întors în timp.

Între E și U
mă întâmpină vidul —
identitate.

Deșertul clipei —
când mă găsește un gând
e-o sărbătoare.

Țipăt albastru —
cât de dureroasă e
înțelepciunea.

BRIZA IUBIRII

Doar c-o lacrimă
mi-ai stins incendiile
interioare.

Salcie albă
murmurând canțonete
precum iubita.

Trup de sirenă —
în mărilor ochilor
vâslesc pirații.

Țărm însingurat —
în nisipul somnoros
pașii iubitei.

Soare-ndrăgostit —
lui i se dăruiește
ochiul iubitei.

Dacă te-aș pierde
clipele s-ar năpusti
ca un diluviu.

Într-un ceas târziu
ți-am străpuns nepăsarea
cu o lacrimă.

Două cuvinte —
am deschis sufletul tău
greu ca un seif.

CLIPA REGALĂ

Abajurul nou —
lumina limpede
cu pălărie.

Poem dezolant —
am devenit un expert
în mici dezastre.

Pagini bolnave —
oricine le-ar vindeca
doar citindu-le.

Pe coala albă
cuvintele valsează —
inspirație.

Admir iubita —
poemul de dragoste
se scrie singur.

Agora tristă —
poetul stinge dureri
aprinzând cuvinte.

Acum pot să stau
mândru între poeme —
clipă regală.

MERIDIANELE POEZIEI

Traduceri din lirica universală

SEPALĂ SUNT, PETALĂ, SPIN

Sepală sunt, petală, spin
Peste zori de vară vin –
Licăr de Rouă – O-albină, două –
Briză – caper între arbori
Și Trandafir!

Emily DICKINSON

ÎNGERI, DIS-DE-DIMINEAȚĂ

Îngeri, dis-de-dimineată,
Plini de Rouă, îi dau zor,
Aplecați, culeg, râd, zboară –
Mugurii sunt oare-ai lor?

Îngeri, în amiaza mare,
Prin nisipuri, rotofei,
Tot culeg și-oftând ei zboară –
Flori uscate duc cu ei.

Emily DICKINSON

O, RĂMÂI

„O, rămâi, rămâi la mine,
Te iubesc atât de mult!
Ale tale doruri toate
Numai eu știu să le-ascult;

În al umbrei întuneric
Te asemăn unui prinț,
Ce se uit-adânc în ape
Cu ochi negri și cumiți;

Și prin vuietul de valuri,
Prin mișcarea naltei ierbi,
Eu te fac s-auzi în taină
Mersul cârdului de cerbi.

Eu te văd răpit de farmec
Cum îngâni cu glas domol,
În a apei strălucire
Întinzând piciorul gol

Și privind în luna plină
La văpaia de pe lacuri,
Anii tăi se par ca clipe,
Clipe dulci se par ca veacuri“.

Astfel zise lin pădurea,
Bolți asupra-mi clătinând;
Șuieram l-a ei chemare
Ș-am ieșit în câmp râzând.

Astăzi chiar de m-aș întoarce
A-nțelege n-o mai pot...
Unde ești, copilărie,
Cu pădurea ta cu tot?

Mihai EMINESCU

STAY WITH ME

“Stay with me as long as ever,
As my love so deep and great,
‘cause your wishes are forever
In my heart that’s beating late;

In the shadow of the darkness
You seem always like a prince,
Deep as water is your kindness,
Darken your eyes as they wince;

Through the surges that are rumbling
And the movement of tall grass,
Secretly I’ll have you hearing,
How the herd of deer pass.

Trapped by charm, see you, my lightness,
Hear your murmur, sweet and low,
As you break the water brightness
With your naked foot of snow.

Through the light of full moon looking
At the lakes with their flames,
Feel your years instants seeming,
Instants seeming ages games.”

Softly spoke to me the forest,
Shaking vaults above my head,
But I, laughing, whistling loudest,
Toward plains, my steps I led.

Neither coming back, I couldn’t
Understand it anymore,
Nor my childhood, now, I wouldn’t
Find it here full of sore.

Nicolae ZĂRNEȘCU

PEDEAPSĂ

Capul ras
ca o miriște neagră,
cu banderola murdară peste ochi,
ștreangul ca un inel

pentru a strânge
memoriile iubirii.
Micuță adulteră,
înainte să fi fost pedepsită

aveai părul ca inul,
sufereai de foame și frumoasă
mai era fața ta neagră ca smoala.
Sărmană fată – țap ispășitor,

Parcă simt smucitura
ștreangului de la gât
înspre ceafă și vântul
peste fruntea ei dezgolită

Îi umflă sfârcurile –
măgele de chihlimbar
îi scutură velatura firavă
a coastelor.

Parcă-i văd trupul
scăldat în mlaștină,
piatra atârnată de picioare,
ramurile arcuindu-se –

Sub ele mai întâi
a fost lăstar
ce a fost săpat
crescând – os de stejar

Aproape că te iubesc.
Da, știu, să fi aruncat atunci
pietrele liniștii.
Sunt voyeurul viclean

al cerebelului tău expus
al pieptenelor întunecate,
al chingilor mușchilor
și al oaselor tale nenumărate:

n-au putut încuviința
această nelegiuire
hotărând să se răzbune
exact și tribal.

Seamus HEANEY

FRUCT STRANIU

Iată capul fetei asemenea unui craniu exhumat
Fața ovală, dinții pietroși și pielea ca pruna,
Au desfășurat feriga umedă a părului ei
Și i-au etalat buclele spirale,
Au lăsat aerul peste frumusețea cu pielea-ntărită.
Seu infatuabil, perisabilă comoară:
Nasul ei rupt întunecos ca bulgărele de pământ,
Găvanele ochilor ca iazurile secate din vechile mine.

Diodorus Siculus și-a confesat
Huzurul prelungit printre plăceri ca acestea:
Ucisă, uitată, necunoscută, teribilă
Fată decapitată, securea descumpănită
Și canonizarea, descumpănire care
Începuse să încline spre venerație.

Seamus HEANEY

ANAHORISH

„Locul meu cu apă limpede“
prima colină din lume
unde primăverile se scăldau
în iarba strălucitoare

și pietrele negre de râu
în albia fundăturii.
Anahorish, pantă lină
a consoanei, vocală-pajiște,

imagine ultimă a felinarelor
din curți clătinate
în serile de iarnă.
Cu găleți și roabe

locuitorii colinelor
merg adânc împresurați în neguri
să spargă gheața lucioasă
din fântâni și de pe movilele de gunoi.

Seamus HEANEY

DOUĂ POZIȚII LÂNGĂ FOC

1.

În seara aceasta mă uit la părul tatălui meu,
Care stă visând lângă sobă.
Cunoscându-mi pana disperată
Mi-a trimis o pană iubitoare, de bufniță,
Ca nu cumva să uit, așa că am venit acasă.
În seara aceasta, Ohio, unde odată
Îmi hăituiam și-mi blestemam singurătatea
Mi-l înfățișează pe tata, care spărgea stânci,
Se lupta cu mașini uriașe, stăpânindu-le,
Odihnindu-se, umbrindu-și fața iubitoare.

2.

Nobile mâini împreunate spre odihnă.
E mândru de mine, crezând
Că am realizat lucruri mari printre oameni și am devenit
omul potrivit la locul potrivit în marile orașe.
N-o să-l trezesc.
Am venit singur acasă, fără nevestă și copil
Pentru a-i face plăcere.
Treaz, singuratic și binevenit,
M-am așezat și eu lângă sobă, cu liniile
Unei vârste urâte lăsând urme adânci pe fața mea
Și cu mâinile spasmodice, nervoase.

James WRIGHT

**PIERZÂNDU-MI FII,
ÎNFRUNT NAUFRAGIUL LUNII:
CRĂCIUN, 1960**

După lăsarea întunericului
Lângă granița cu South Dakota,
Luna vânează
Trăgând foc după foc
Strecurându-se printre coridoarele
De diamant.

Din spatele copacului,
Ea luminează ruinele
Orașului alb:
E ger, ger!

Unde s-au dus?
Cine a trăit acolo?

Alungați departe sub aripi
Și fețe întunecate.
Sunt indispus
Și continuu să merg,
Trăind singur, singurel,
Pe lângă silozurile negricioase,
Pe lângă mormintele ascunse
Ale indienilor și norvegienilor.

James WRIGHT

**STAND INTINS ÎN HAMAC
LA FERMA LUI WILLIAM DUFFY
ÎN PINE ISLAND, MINNESOTA**

Deasupra capului văd fluturele de bronz,
Adormit pe trunchiul negru,
Clătinându-se ca o frunză în umbra verde,
În josul defileului, în spatele casei părăsite,
Tinerii văcari se înșiruie
În distanțele amiezii.
La dreapta mea,
Pe un câmp însorit, între doi pini,
Resturile lăsate de caii din ultimul an
Strălucesc ca niște nestemate.
Mă întorc odată cu înserarea.
Un pui de vultur plutește deasupra mea,
Căutându-și cuibul.
Mi-am irosit viața.

James WRIGHT

ACOPERIȘUL LUMII

Sunt o acvilă tânără și sălbatică
Cu aripile întinse mă abandonez curentului de aer
Viața și timpul se scurg sub mine
Dar eu surâd și nu-mi pasă.

Pentru că sunt tânăr
Și lumea e la picioarele mele pe un platou de argint
Știu tot ce e de știut
Și râd cucerind țelurile vieții.

Lumea se rotește sub mine
Și, încrezător, eu zbor, mă arunc în gol, planez,
Și continuu cu orgoliu crescute,
Până când întâlnesc o bufniță bătrână și singuratică.

Privește-o, îmi spun,
Cum stă lenevind pe o ramură, cu atâta modestie.
Poate voi coborî până acolo și vom flecări puțin,
Îi voi arăta toată înțelepciunea mea.

Mă apropii bătând rar din aripi
În lumea ei mă opresc pe o altă ramură
Și mă arăt captivat și țipând,
dar ea îmi răspunde doar cu un suspin.

Bătrâna bufniță vorbește
Cu o voce gravă și un sunet profund ca al unui clopot,
Fiule, să-ți spun o poveste, începe ea,
Iar eu mă opresc și ascult cu atenție.

David TOWNSEND

PIAȚA TARTRE

– Și eu mă gândeam la Montmartre.

Îți amintești acea primăvară
Care era atât de frumoasă, anul trecut?
Amurgurile sale lungi și tandre
Ca strigătul unui tren în nord?

Știi, când mergeam să cinăm
Sub arbori, în piața Tartre?
Jocurile copiilor, strigătele lor
Alcătuiau lumea din jurul nostru.

Atunci era de-ajuns să ascultăm
O voce de la capătul pieții,
Era de-ajuns să vedem doar
O ramură deasupra unui zid,

Pentru a spune că fericirea
Tocmai trecuse pe undeva
Și că, grăbindu-ne, poate,
Am fi putut s-o ajungem din urmă.

Jules ROMAINS

CÂNTECUL APEI

Discretă ca un șoricel
Un șoricel din Aubervilliers
Aidoma sărăciei care gonește pe străzile sale
Micuțele străzi din Aubervilliers
Apa curgătoare gonește pe caldarâmuri
Caldarâmurile din Aubervilliers
Se grăbește
Este foarte grăbită
S-ar putea să evadeze

Să evadeze din Aubervilliers
Pentru a merge la țară
Printre pajiști și păduri
Și pentru a povesti însoțitorilor săi
Râurilor codrilor și pajiștilor
Visurile simple ale lucrătorilor
Ale lucrătorilor din Aubervilliers

Jacques PRÉVERT

MUZICA

O, muzică, ești aidoma mării
îmi adormi neliniștea
pe albastrul valurilor

O, muzică, zbor de fluturi albaștri
îmi încânți câteodată
grădina tristeții.

Ești ca fluviul care curge,
magica noapte laolaltă cu stelele,
ești pasărea cu imense aripi
care-mi poartă inima
departe în iarnă,
către ținuturi luminoase și înflorite.

O, muzică, ești boltă cerească
la marginile Visului
când aprinzi în privirea mea
splendoarea miilor de sori
ce nu vor muri niciodată.

Pierette CHERBONNIER

VÂNT LA TINDARI

Tindari, ce blând te știu
printre largi coline suspendate peste apele
insulelor dulci ale Domnului,
azi mă ispitești
și te cuibărești în inimă.

Mă cațăr pe culmi pe vaporeoase abisuri
absorbit de vântul pinilor,
și amicii care mă-nsoțesc sprinteni
se-ndepărtează-n aer,
val de sunete și iubire,
iar tu mă iei
din acel rău mă smulgi
și din temeri de umbre și liniști,
adăposturi din blândețe timp asiduu
și moarte a sufletului.

Necunoscut ți-e pământul
în care mă afund cu fiecare zi
și-n care hrănesc silabe secrete:
altă lumină te răsfoiește pe deasupra geamurilor
în învelișuri nocturne,
și bucuria nu mi se odihnește
în poala ta.

Aspru e exilul
și căutarea pe care o închideam în tine
în neliniștea de o precocitate fatală
și fiecare iubire e un paravan împotriva tristeții,
tacit pas în beznă
unde mi-ai pus
amara pâine s-o frâng.

Tindari liniștit se întoarce;
trezește-mă prietene suav
care m-arunci în cer de pe stâncă
iar eu îmi închipui teama celui care nu știe
ce vânt adânc m-a căutat.

Salvatore QUASIMODO

EUCALIPTUL

Nici-o blândețe nu mă-mplinește,
și în grea derivă e,
zi după zi,
timpul care se preschimbă
în răsuflare de rășină aspră.

Un arbore se leagănă în mine
lângă țărmul somnoros,
aerul înaripat
împrăștie frunze amare.

Ajută-mă, îndurerat să înverzesc din nou,
mireasmă a copilăriei
care mi-ai cules mâhnita bucurie,
bolnavă deja de o secretă dragoste
de a se destăinui apelor.

Insulă matinală:
plămădește în lumina înjumătățită
vulpea de aur
ucisă aproape de izvor.

Salvatore QUASIMODO

ANAPO

Adulmec la țărnișă apa-porumbiță,
Anapo al meu; în memorie geme
la cingătoarea sa
o foșnire înaltă.

Urcă suav spre țărnișă,
după jocul cu zeițele,
un trup adolescentin:

Aplecat peste adâncurile fermentate
pățimesc iarăși fiecare întâmplare,
ce duce cu sine noaptea în embrion nupțial.

-Ce-ai făcut tu din marea de sânge
Domnule? – Cicluri de reîncarnări
zadarnice
noaptea și valul de stele.

Râde blând sterilă substanță.

La răcoare uit
coborârea în întunericul ierburilor zace:
iubita e o urmă și trage cu urechea
în coasta sa.

Docile animale,
pupile de aer,
beau în somn.

Salvatore QUASIMODO

ZI DUPĂ ZI

Se va scufunda mireasma acră a teilor
în noaptea ploioasă. Va fi golit
timpul de bucurie, mânia sa,
acea mușcătură de fulger exploziv.
Rămâne întredeschisă indolența,
amintirea unui gest, a unei silabe,
ca un zbor ușor de păsări
printre aburi de ceață. Și încă mai aștepți,
nu știi ce anume, rățacirea mea; poate
ceasul care să decidă, care să recheme
începutul sau sfârșitul: soartă egală,
de acum încolo. Aici negrul fum al incendiilor
încă mai usucă gâtul. Dacă poți,
uită acel gust de sulf
și de teamă. Cuvintele ne obosesc,
urcă din nou dintr-o apă blestemată;
poate inima ne rămâne, poate inima...

Salvatore QUASIMODO

DINCOLO DE TORENT

Va fi fiind o seară de octombrie,
în care melancolia celor treizeci și opt
de ani să mi-o readuci, orașule,
străbătând târgurile tale solitare în căutarea
uitării în aglomerația orelor
ultime, când neliniștea rațiunii
se satisface prin taverne rătăcite, obscure
în afară de lumina tandră
a acestor vinuri fără vlagă ale șesului,
rari bărbați și femei stau împrejur,
întunecimile întoarse obosite, un fluture
delirând în liniștea aspră.
Nu departe de aici, unde rudele tale
devorează o carne febrilă,
la apusul unui alt an, fulgi de zăpadă,
în umezeala rece care se ridică albastră
din pământ, te salută morții.

Orașule închis în toamnă, lasă
ca pe răsuflarea cețoasă a aerului
îndulcită de musturi să răspundă
în fugă fetița întârziată
strigând, cu fața înflăcărată
întoarsă în sus, cu ochii viorele de umbră.

Attilio BERTOLUCCI

IA-MI CU TINE

Ia-mi cu tine în dimineața vioaie
nisipurile sfâșiate ochiul treaz rezemat
de șoldul tău de femeie care merge
ca și când ar face dragoste,

sunt ultimele zile de iarnă
care ne scaldă mâinile și umbletul
fumegând excesiv
într-un anotimp atât de călduț,

dar lasă să plece de-aici
economia și sobrietatea,
să se consume escortele
orașului și ale națiunii

dacă cerul tulburându-se, și apoi
limpezindu-se pentru un soare mai puternic,
ne va găsi
acolo unde viața și moartea au escală,

va scânteia în amiază armura
care e de-acum azurie
fără resturi și deasupra
calme păsări nu vor zbura, ci vor umbla.

Attilio BERTOLUCCI

LASĂ-MĂ SĂ SÂNGEREZ

Lasă-mă să sângerez pe stradă
în pulbere în antipulbere în iarbă
inima palpitând în ritmul său de sărbătoare
măști verzi pe case ramurile
de castan, prosetele ramuri, cuplu
de păsări care a zburat departe,
pupila doare dacă încearcă
să urmărească fuga iubirea
pentru singurătați aer apă din Brătica,
nu mă ajutați când cu mișcarea
brațului redeschid rana lichidul
alcoholizat îmi înspăimântă vederea,
așteaptă răbdător până dincolo de curba aceea
înălțarea vântului în amiază, prefă-te
numai atunci că m-ai auzit stringându-te,
intră în priveliștea mea de o zi
calm de septembrie, masa pregătită
fii obosiți de așteptare, fii
tineri având culoarea tinereții
exaltată de o lumină pe care acele ramuri o înverzesc.

Attilio BERTOLUCCI

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

Salcâmii copilăriei mele
ale căror frunze proaspete cântau între buze...
Se străbate uscatul Cinghio,
câte-o ramură mai lungă ne dezmiardă
fețele încinse, și atunci, îndepărtând
ramura blândă și grijulie, pentru răzbunare inconștientă
se fură o mână de tinere frunze.
Dacă se alege una, se pune ușor
între buze și se cântă mergând,
uitând de tovarășii de drum.
Trec libelule, se detestă treierătoarele îndepărtate,
se trăiește ca într-un cald vis.
Când greierele nu se mai aude cântând
și primele umbre ne înfrățesc cu liniștea serii,
aproape pe neașteptate, mânia pune stăpânire pe gambe
și se aleargă până la pierderea suflării,
în seara răcoroasă, temători și fericiți.

Attilio BERTOLUCCI

DESPRE UMBRĂ

Într-o zi de primăvară
umbra unui albatros
ca o tânără mioară
o văzui dormind pe jos.

Inima-i era departe
suspendată sta în cer
învelită-n vâl de moarte
sub un soare giuvaer.

Mângâiat de-un vânt cuminte
în copacul mulțumit
se mișca fără cuvinte;
flăcărui ardeau mocnit

Fără grabă sau durere
fie zori, amiază, seară
el adulmeca-n tăcere
iară, iară, iară, iară.

Dintre-atâtea umbre care
vin spre marea umbră sumbră
pe pământ sădind teroare
adoram micuța umbră.

La fel, și-ntre noi, firește,
vine blânda aparență
zace și se plictisește
tot în iarbă și-n prudență.

Carlo BETOCCHI

DE PE ACOPERIȘURI

E o mare nemișcată, roșie
o mare coaptă, într-o încrețitură
de țigle. E o mare de gânduri.
Aridă mare. Îmi ajunge s-o văd
printre obloanele tocmai întredeschise: și simt
că-mi vorbește. De pe o țiglă pe alta,
ca de la o gură la alta, asprul
discurs îmi trăznește inima.
Mutul ei discurs: existența sa
anonimă. El mă ațâță înspre
multiplele esențe ale durerii:
ale unicei dureri:
cufundată în toropeala,
și aceea unică, a cerului. Și se așază acolo,
acum, o lumină ca de porumbiță
liniștită, care își pierde fulgii: și acum mânia
exterminată, văpaia ce sare
de pe o țiglă pe alta. Și mereu același
răspuns, din miile de guri de umbră.
– Suntem – îi spun cerului acoperișurile –
cel din urmă neam al tău. Acoperim
recolta păstrată în hambarele tale.
Și ce divin rătăcește pe deasupra noastră
ochiul tău, dinspre sensuri insesizabile.

Carlo BETOCCHI

O, DULCE DUPĂ-AMIAZĂ DE IARNĂ

O, dulce după-amiază de iarnă
când lumina era de neclintit,
nu se-ntrezăreau nici zori, nici apus,
gândurile-n roiuri se răstoarnă
ca fluturii ce-n roze-au poposit
și în grădini de dincolo s-au dus.

Ca niște fluturi simpli și sărmani
ce zboară primăvara prin grădini,
zboară, galbeni și albi, nenumărați,
departe se duc, frumoși, diafani,
îi urmăream cu ochii mei felini
cum spre-nalțimi urcau înflăcărați.

Fluturi deveneau formele toate
nu mai rămânea nimic nemișcat
tremura lumina lângă mine,
valea o invadea peste poate,
cu vocea sa eternă a cântat
îngerul ce mă ducea spre Tine.

Carlo BETOCCHI

[TIMPUL NE RĂPEȘTE ȘI CERUL E SIGUR]

Timpul ne răpește și cerul e singur
chiar și cu aceste rândunele care zborurile
își împletesc, în mod periculos,
precum cineva care caută în minte

vreun nume pierdut... și nici nu mai contează
dacă-l găsește, pentru că e deja seară.
Și da! îmbătrânește și se întoarce mai adevărată
viața care deja a fost, roasă de o molie...

o molie care o purifică. Și vine seara.
Iar gândurile se împletesc și rândunelele.
Și nu mai suntem noi; suntem adâncile ceruri
ale existenței, vai, cât de întreagă
și foarte adâncă, tăcută, în culoarea sa indigo.

Carlo BETOCCHI

[NU EȘTI MULȚUMIT DE POSESIA ZILELOR?]

Nu ești mulțumit de posesia zilelor?
Ți-e teamă că le vei pierde? Crezi că însemni mai mult
decât veșnica schimbare și înfrângere?
Nu-ți ajunge acel soare minuscul care încă
îți mai lovește trupul ce îmbătrânește? Privește,
în dimineața aceasta este distrus acoperișul casei din față.
Sunt dezbrăcate șirurile putrede.
Sunt schimbate. Între timp plouă iarăși. Îl reacoperă ageri
cu țiglele vechi. Și olanele stau,
îngrămădite, pe coș. Și dintr-o dată soarele,
care se reflectă pe țiglele dezbrăcate,
și tu simți în inimă un preaplin care te distruge
– rușinează-te – din dragoste pentru tine, în timp ce în cer
bate o tobă îndepărtată, albastră,
pentru libertatea ta, strigăt ce zboară.

Carlo BETOCCHI

URMÂND VÂNTUL DIN EST

Am văzut murind fluturi
printre lumini strălucitoare,
greieri prizonieri
ai Golului numit... Destin
și licurici stingându-se
în întunericul iluziilor.

Am văzut
parodii ale iubirii ucigând
Viața, și totuși...
mi-a rămas curajul
de a crede că un Dumnezeu a murit
pentru ca eu... să trăiesc.

Alessandro VILLA

„PALATUL“ DEL SICANO

Simplitate
și putere a visului
(jilțul,
pietrele
și buturugile)
par atriumuri
din Anàktoron...
Aici, un „rege“
adună ceva de pe jos
la umbra castanului
Și apoi...
masa,
cu infinite, minuscule
gesturi
care cunosc antichitatea.

Alessandro VILLA

EROON

Chemi cuvintele
în Vânt...
La cine urlă
dacă nu ți-e nimeni
alături?

Nu există mormânt de eroi
în vârsta de fier.

Cine știe
dacă voi învinge Noaptea...
(Pavor și Pallor mă vor lega)
dar fără speranță
nici un car
nu-mi va aduce Soarele...

Alessandro VILLA

MICROCOSM

Lumea
frunzelor
e ca oceanul
într-un lin
și fiecare Ulisse
are istoria sa...
istorii adevărate
ca mâinile de copilă
ce își vorbesc
între ele.

Alessandro VILLA

VIS DIN IRLANDA

Gesturi antice ritmate
și întoarse
precum statuile
liniștite și totuși pline de viață
printre ecouri ale sângelei
din cer
care se înfrățesc
cu petele de pământ
și cu nopțile,
în care Luna
dansează cu apa
și cu umbrele
aleargă – cenușii –
în căutarea Soarelui...
Până și Aerul
vorbește
cu florile
născocind spade
ale vechilor luptători
ce călăresc iuți
în șei verzi
– de la o mare la alta –
fără ca
biciurile ploii
sau ale vântului
să-i poată îmblânzi.
Spume de Istorie
deasupra scoliilor:
o, Keltia
eternă
fidelă...

Alessandro VILLA

ICONOPEA: IUBIREA

Aș vrea să înțeleg secretele
 scrinului
 să simt emoțiile
 unei perle
să văd dincolo, să înțeleg
 măștile
cuvântului „Iubire“

Alessandro VILLA

ORACOLUL

„Ca un suspin...“
Astfel, papirusuri hieratice
 (de la Memphis și Teba)
 murmurau... către mine.
„Ca un suspin...“
 (poate Calcante
sau Ifigenia...) în timpe ce
 Artemis o răpi.

Nu știu
dacă Dodonei îi vorbesc stejarii
 despre mine
 dar... sunt Drias:
 păcatul meu
călărește alături de tine.

„Ca un suspin...“
și sângele coboară iarăși
 peste mine...

Alessandro VILLA

* * *

Pe drumul scoicilor
urma e lungă,
pasul scurt
și Eol hirsut.

Pe nisip:
aripi de sepie
unghii negre și jocuri
ale savorii pierdute
în două degete de culoare
pentru o față
necunoscută.

Alessandro VILLA

PERSEU

Pe cine cauți
fiu al Danaei?
De ce ascultă cântecul
de Erato?

Un Vânt...
pe care Clio îl cunoaște,
Vântul de mai
și dintotdeauna, un Vânt...

Ce cauți
fiu al Danaei?
Poate Viața
dincolo de viață...

Alessandro VILLA

MIRINNA

Pe drumul
pașilor pierduți
doar umbre iuți
și sute de idiomuri...
Stranii lumini
conturează seara
și te abandonezi:
jocului amintirilor
nu i se întâmplă
să fie în doi...

Alessandro VILLA

CUVINTE

Dansează încă
Spice
plecate de vânt.
Desuete duete
lovesc timpul
pașii noștri
pierduți...
Inutilă
alergare.
Candide
vise de iarnă
sărută
fețe cărunte.

Alessandro VILLA

MISTAGOGIE

Fantasmele
se întâlnesc în zori,
când întunericul se destinde
și lumina grăbită
lovește pe neașteptate,
când faruri te biciuiesc
ca niște ochi de faun
în căutarea prăzii...
Fantasmele se întâlnesc
în zori.

Alessandro VILLA

CRONOS

Cerc magic
Mistere lunare
amintiri de stejar...

În apă, în apă...
Castele de stâncă.

Timpul e schimbător...
Timpurile în schimbare:
acum
faraonul
e un joc de lumini...

Alessandro VILLA

BALCANI

Trâmbițele Istoriei
grăbesc ritmurile
altor povești...
scot covoare de sensuri.
Morminte
așteaptă resurecții...

Alessandro VILLA

LISABONA

Pe valuri
amintirile râului
lente
spre mare...
Niciodată stinse
niciodată împlânzite.

Alessandro VILLA

PICĂTURA

Frenetică insistență
samba gri a ploii
se umple de ecouri

și e mica Bahia
... în atrium

Alessandro VILLA

TALIESIN: AMINTIRI DESPRE ȘTREANG

Încrețitură de apă...
(antică, precum Țesătorul)
Câte povești
între pereți...
(unde heraldul
a înfipt
Crucea).
Pietrele
Desenează trupurile
și pământul...
(dar sufletele aleargă
împreună cu Luna).

Acum vântul
se duelează cu valurile...
barca poetului
se strecoară
în depărtări.

Alessandro VILLA

13 MARTIE 1996 LA DUNBLANE

Cineva îmi spuse
că Dumnezeu adormi
în acea zi...
De fapt, omul
– pentru a dormi
și în acea zi –
își întunecă
Dumnezeul.

Alessandro VILLA

MYRDDIN

Degetele
mângâie
harpa gândurilor
Unde antice lacrimi
scaldă mușchiul
amintirilor
umbrele dansează
peste focurile din cămine
ochiul se pierde
înapoia norilor
care-i vorbesc
Lunii
despre abatele de Jona
„Atunci spune-mi
ceva...”
Cine va călări
cu Fii lui Niall
pe colinele Tarei?
Degetele
mângâie
harpa gândurilor
și (îndemnuri depărtate) visele
urmăresc rugămințile.

Alessandro VILLA

VIZIUNI

Pietrele vorbesc
între ele
și liniștea
le face fărâme.

Alessandro VILLA

ARGINT

În tine noaptea
suspină ușor
și dureros.

Precum acele cărări maculate
ale sufletului ce ridică și
coboară pieptul în hohote de plâns.

Luna-mărgăritar
se ridică impasibilă
și tace palidă
în cochilia de argint.

Chiara CARNELOS

EU SUNT ACEEA CARE...

Eu sunt aceea care
hrănește valul
cu răsuflarea ușoară
eu sunt aceea care
rostește și privește
fără să cunoască
ziua sau ora.

Curcubee ascunse
Plânseră apa,
Între propriile-mi gene
m-am încurcat.

Chiara CARNELOS

28/11/94

Întârzie în mine
duhul fericirii,
cântărețul lunii mai.
Împinge pretutindeni
respirația,
între timp cerul tăcut
culege scoici
printre mirturi antice.
Saltă din stea în stea
clopoței cu clinchete prelungi
surâzând.
Piatra adună
arpegii solemne
din valuri
nevăzuta orchestră
ecou irizat
salută lumea
în mine.

Chiara CARNELOS

ȘI SE RIDICĂ ÎN VÂNT

Dar se ridică în vânt
o mireasmă albă
de ienupăr – deopotrivă
caldă și vlăguită
poposește pe pragul
birtului vechi.

Mozaic imperfect,
soarele aleargă răsând pe valuri.
Și se ridică în vânt.

Chiara CARNELOS

ADIO SALCIEI

Adio salciei
ce scaldă cu lacrimi
malurile înalte ale lacului
mut.

Adio dulce pace
noiembrie s-a sfârșit.

Cărările șerpuiesc
printre mirtul stufos.

Parfumul roșu
de bacă se îmbibă
în pietre.

Suspină nebunaticii bunici,
sufletele brazilor seculari
rătăcesc mugind printre trunchiuri.

Adio acvilei regale
ce urcă în vârtejuri
purtate de vânt.

Adio celui ce-am fost
strigăt ușor,
voi intra și eu
în umbra pământului.

Chiara CARNELOS

TOAMNĂ

Toamnă, frunze căzute la pământ
calde culori arămii,
apa mlăştinoasă a lacului
reflectă griul plumburiu al norilor.

Pe bulevard, de-a lungul fluviului
tocurile pantofilor peste dalele de piatră
nu mai răsună sec şi decis
dar ne urmăreşte un sunet îndepărtat şi potolit.

Pescăruşii, în căutare de hrană,
planează în aerul umed şi stătut
şi la orizont vârfuri înzăpezite de munţi
îşi clatină coifurile de ciruşi.

Pe dig, pescarii împietriţi de frig
aruncă firul undiţelor cât mai departe
printre clinchetele bărcilor cu pânze
şi printre clocotele din gâtlejul torentelor.

Soarele, deja asfinţit către orele patru
nu lasă nici măcar o undă de roşu,
negura urcă fierbând din lac
orice imagine e ca şi îngheţată.

Pescarii înfăşoară firul pe mulinetă,
pescăruşii caută un loc calduţ pentru noapte
şi eu mă îndepărtez în linişte
complici îmi sunt frunzele şi vântul.

Cristina ESPA

CREȘTERE

Plecă Lucia
cu o mică barcă
printre păsări și ape argintii
soarele nu s-a înălțat încă.

Resegogne
din spatele lacului
veghează plecarea sa
spre noi pământuri.

Un pod dublu arcat
lungi coloane
spuma albă deasupra apei
pescăruși axfisiați.

Străbătut, San Martino
tresare invadat
Lecco debordează mașini
de pe micul pod neobișnuit.

Am atins noul țărm
fără barcă la plecare
fără păsări și ape argintii
sub soarele pitic și murdar.

Cristina ESPA

ADIO

Zi de zi simt
respirația caldă
a morții
urmărindu-mă

Puterile
mi se topesc
implacabile
mă abandonează

Pare o carte de basme
această lume nemărginită
în care mă învârtesc
neliniștită

Depune într-o urnă
cenușa mea caldă încă
la lumina candeliei parfumate
și iubește-mă în fiecare zi.

Cristina ESPA

TIMP

Gânduri
Afundate în timp

– ore ce trec
minute în care
ai vrea să oprești totul –

trecut?
(abandonat de acum)
viitor?
(niciodată atins)

mereu va fi
numai prezentul
– trăim timpul fără să-l dorim,
fără să-l înțelegem –
poate vindecă răni
nu-ți rămân decât întrecerile,
câștigate sau pierdute
n-are importanță
ceea ce contează
este mersul înainte...

Valentina CIANNAMEA

VIS

În timpul nopții
– ascuns în trupul meu –
acel vis îmi locuiește mintea...
dimineăta, zboară departe
spre soarele ce-i oferă
eterna libertate.

Valentina CIANNAMEA

REFLEX

Era duminică
în zori...
în aer
cântecul dulce
al vântului,
soarele
la orizont
își ridică subțire
lumina sa
încântătoare
brodând un reflex
în camera mea.

Valentina CIANNAMEA

14/9/1991

Cauți pe cineva...
gheața torturează sufletul,
ochii nu văd altceva decât
aliniamente confuze
și mâinile strâng cu putere
fantasme negre.
Cauți cuvintele,
dar nu le găsești
– sunt ascunse
în buzunarele infinite
ale fricii

Carmela VERACCHI

11/1/1992

Ochii închiși
pregătiți să asculte
liniștea unei lacrimi,
scăpată
de sub supravegherea
inimii.

Carmela VERACCHI

24/5/1994

Oriunde ți-ai aținti privirea
voi fi eu
în vârtejurile vântului
care vor usca ochii pierduți;
în nisipul
ce-ți va fugi printre degete
va fi cântecul meu
pierdut;
pe buzele tale amuțite,
întredeschise de rouă
mă voi afla
pentru a striga imensitatea
pe care ai rătăcit-o în mine
pe care ai închis-o
în firul încordat
dintre inima mea
și a ta nepierdute încă.

Carmela VERACCHI

SPERANȚĂ

Nor incandescent bogat în cuvinte
Spulberă bubuitul emanat de stele
Exprimă-ți forța într-un grațios zbor însetat.

Unde pacea va fi regăsită
unde se domolește furtuna,
izbucnește un urlet de durere
pe care sufletul reușește să-l înăbușe,
o, tu, nor incandescent,
adună tristul meu urlet uman.

Amanda KRIZMAN

CINTEZĂ ALBASTRĂ

Aud venind magicul sunet.
Mă apropii,
acest dulce ciripit mă fascinează.
Înmărmuriți ochii mei:
pasăre albastră, exemplar unic.
Așezată pe ramura unui uriaș stejar,
o priveam.
Părea încântat că cineva l-a observat;
Cântă cu mult mai tare,
Minunata pasăre albastră.
Îmi vine să plâng descoperind
norocul ei de a fi perfectă.

Amanda KRIZMAN

COPILĂRIE ÎNSEAMNĂ

să te oglindești în inocență
înainte de a fi orbit
de reflexiile
rațiunii.

Caterina DAINOTTI

VIATA E...

Flacăra ce arde liniștită
în noapte
pentru a-ți lăsa o deșteptare
de fum și cenușă
Lasă o urmă eternă
care poate fi urmată.
Împrejurul
deșerturilor aride fără nisip
al oceanelor infinite fără apă
al disperatelor așteptări fără tine,
albul și negrul.
lumina și întunericul,
speranța și speranța,
viața ESTE...

Caterina DAINOTTI

* * *

Un miel feroce
e trupul tău ca luna
ajuns la asfințit
plecat din refugiul viselor.

Vals antic
e ceața ce coboară
în timp ce tu dormi.
Ai puncte roșii pe obraji –
timidă ploaie de fragi.

Trezește-te, Iubire:
vânt al sufletului
soare al inimii!

Ai deschis ochii magnifici
și miști genele –
poezie a fluturilor.
Privirea ți-e mângâiere de lumină,
surâzi cu ochii mărgăritarelor.

Deodată îmi întinzi mâinile
cai de mătase
și deschizi gura
dulce rubin.

Clipă eternă
e fiecare sărut al tău
splendidă baie
de stele.

Luigi ANGHINONI

NOPTI LA SFÂRȘIT DE VARĂ

Sub felinar noaptea
e o catifea verde –
sufletul rătăcește
sub magia sunetelor:
păsări de pradă lansează chemări
la împerechere și pradă –
iepurii mestecă porumbul între dinți –
la fereastra mea o pasăre
și-a clădit cuibul –
inimioară care și-a regăsit pacea
lângă mine.

Noapte silvestră care odată erai martoră
insomniilor mele, dar acum:
oboseala existenței, a scurgerii timpului –
O teamă de întuneric mă amenință –
zile întunecate îmi bat la ușă.
Mintea poposește
alături de mistere.
Noptile de la sfârșitul verii
sunt ca viața în criză
când toate se îndepărtează de mine.

Piera CASSANMAGNAGO

Seara

Cerul și pământul își șoptesc ceva.
Luminițe
strălucesc în întunericul fără margini.

Alessandro DEL BELLO

CORTINA

Gândurile tale
printre desene de fum
urmăresc picăturile
care vorbesc între ele.
Nu mai pot să aștept soarele...
O să le pierd în spații infinite
unde nici inima nici liniștea
nu vor ajunge vreodată.

Maria GIAMBELLUCA

ALESSANDRA

Mi te imaginez
în timp ce schițezi un pas de dans:
porți tutu și ai pantofiori în picioare.

Te așezi.
Aproape surâzi
torturând cârlionții îngenunchiați
înaintea ochilor.

Copilă neliniștită
dansezi și-ți plângi vârsta.

Și nu știi
cât mi-e de teamă
să te văd crescând.

Daniela TARGA

UN PICTOR DE VÂNT

În zori
un pictor de vânt
pictează timpul meu,
se aprinde soarele
micuțele mele zile.

Fragmente din mine
se înveșmântă
cu mii de parfumuri colorate.

Întind mâna
îți fur memoria
și-mi ating ușor fericirea.
Printre culori
dansează speranța.

Nesfârșit e
acel colț magic.

Chiara CACCO

AUZEAM VÂNTUL ȘUIERÂND

Auzeam vântul șuiărând,
parfumul florilor
vibrând înlăuntru-mi,
dar mi-era teamă
să fiu eu însămi.

Cinzia LA ROCCA

FLORI DE RĂZBOI

Bombele și ura
mi-au distrus căminul.

Sub cenușa încă fumegândă
mâini averse de viață
se-agață de cer
dar...
priviri de oțel
le transformă
în petale de sânge.

Maria Grazia ILARDO

IARBA

Delicată și timidă
atunci când te trezești ușor, ușor
devii speranță.
Te strecoari pretutindeni
unde e lumină și culoare.
Tremuri când vântul suspină,
te înclini în fața mâniei ploii,
pentru a te ridica din nou
mai luminoasă
și mai parfumată.

Emanuela STEFAN

MÂINI

Mâini
arzând precum focul
uriae precum cerul
înfrigurate precum zăpada
nesigure ca un copil
însăimântate ca și mine
în singurătate.

Rafaella MENNELLA

TRISTEȚE

Uneori te învelește
cu pelerina ei neagră...
Îți acoperă inima
cu o penumbră de moarte.
te ține strâns și apoi
îți dă drumul,
ca unei frunze uscate.

Simona CEFALI

PLOAIA

Fără popas fără țel
balerină vagabondezi
faci salturi și piruete,
dar ușor, ușor
șerpuind pe un geam
dansul tău se va sfârși.

Massimo BETTI

UȘOARE DEZMIERDĂRI ALE MĂRII

Ușoare dezmierdări ale mării
umplu urmele pașilor
sub sabia răcoroasă a lui Aprilie.
E numai o amintire estompată
sosirea noastră pentru a ne iubi
sosirea noastră pe țarm
ocolind scoicile ascuțite
și învolburările neașteptate ale valurilor.
Memoria noastră e apa
apa sărată
pentru propria-mi durere.
nici nu pot încă să spun
când s-a despărțit de cer
acest albastru fermecător.

Silvia MORO

NOI

Întinși
pe lama
ce desparte
pajiștele de cer
voiam să coasem
umbra frunzelor,
așteptând
o rază care să ne poarte
spre sânul unei scoici.

Elisabetta MARA

SINGURĂ

Singură
ascultând
respirația seculară a timpului.
Pendulul incurabil
macină clipele eterne
cu obișnuita monotonie plicticoasă.
La orice bufnitură surdă
un chip ce pălește
un glas ce se pierde
o lacrimă ușor
una după alta...
Acum știu cum s-a născut marea.

Elisa PASSACANTILI

AUGUST

Moare anotimpul
în zborul planat și albastru
al pescărușilor.
Soarele nu mai e sărbătoare
s-a stins focul macilor și vântul
printre flautele trestiilor
adie a melancolie.
Neliniștea așteptării
și clipa trăită
se descompun deja
în fărâme de amintiri.

Annarita MARRAZZO

NOAPTE

Noapte, ce te naști din sânul
trandafirului apus
și respiri în răcoarea
vântului dinspre Orient,
noapte, ce ai printre gene
picături de vise
și dansuri
pe aripile sutelor de fluturi nocturni;
noapte, aș putea să te țin
în palmă,
să privesc dansul
Muzelor aurite;
noapte, întoarce-te să cauți
apusul sângerieu
și ia-mi chipul
între mâinile tale înfrigurate
noapte și trezește-mă mâine
stăruindu-mi în privire
ca lacrimile înghețate
ce-mi brăzdează chipul
ca promoroaca pe frunze
ca frageda poftă de viață
ca nebuneasca speranță a morții.

Chiara AMBROSIO

A CREDE

Vraja serii
când lumea se lasă privită
și ochii poposesc aiuriți peste case,
dar nu strigă nimeni
nu sosește nici o bucurie.
Cuvintele alunecă fără zăbavă
și poposesc în sfârșit;
trec prin acele antene
și își dispută iluzia.
Sărăcie de adevăr.
Îmbracă speranța
tu ce primești viața
pentru a sparge cristalul ostilei temeri.
Adevărul ascuns căzut în inutilitate
precum ultimul felinar al străzii
care abandonat va alergera înainte
numai pentru a ne mai aștepta o dată.

Lucia COTRONE

CUVINTE

Cuvinte: zboruri de păsări, pietre,
în durere...
Lacrimi, în singurătate:
...cuvinte.

Cu timpul,
fiecare zi va deveni glasul
vieții noastre:
cuvinte.

Paola PEREGO

FLUTURE MULTICOLOR

Fluture multicolor asemeni curcubeului
dansezi fericit pe pajiștea odihnitoare.

Pictezi grădina cu aripile tale
în dimineața înrourată.

Te așezi ușor pe un boboc de trandafir
dansezi luminos din floare în floare.

Alerg încântată după tine
visând la parfumata primăvară.

Silvana CAMPELLO

LA PADOVA

cheamă din nou aroma
alchimiei moderne
amorțeli neliniști
cețuri insalubrități
în valea Padului
oraș îngreuiat de pietre
consacrate.
Și prezența
veche de secole
înțepătoare
a sulfului.

Eva DE AGOSTINI

OMULE, ÎȚI CER

Trăiește, omule,
dincolo de marginile
singurătății;
crezi în poveștile
ce-ți încântă ochiul
deschis peste lume,
îndreaptă-ți privirea spre cer
și fură culorile magice
ale curcubeului
pentru a picta cu farmec și speranță
paginile albe
ale visurilor mele de copil.
Cere-i soarelui o rază
și umple-mi de lumină
inima mea de mătase.
Smulge-i vântului muzicile
ce sună prelung în azur,
vei auzi liniștea cuvintelor
ce destramă gerul.
respiră-mi suferința și durerea,
șterge-mi lacrimile
cu surâsul tău,
vei simți în tine răsuflarea
puternică a vieții.
Nu-mi opri setea de viață
nu-mi opri
splendida mea aventură
de om-copil,
pierde-te în privirea mea transparentă:
vei vedea zorile unei noi zile
scurgându-se în iubire și pace.

Annalisa TARANTINO

ATENȚIE

Nimic nu las
 în acest tren
cu destinație insolită.
Nimic în spatele meu
 nici mame
 care să mă plângă
 nici suflete miloase
care să mă compătimească.
Nu cer voci convingătoare
 care să mă-nsoțească
 nici mângâieri
nici dorințe inutile și risipite.
 Câte gări am vizitat
respirând fumul cald și plicticos
 al clienților necunoscuți.
Am băut stând în picioare
pentru a-mi încălzi inima.
 Am urcat din nou
 în vagonul singuratic
 care mă leagănă
 îmi șoptește
cu duioșia unui amant.
 Afară e o lume
 mereu aceeași
și suflete care ating pământul
 fără să se întoarcă
 fără să privească înapoi.
Câte spirite așezate lângă mine
 și eu surdă nu le aud
 suspinele slabe
 nici nu pot să surâd.

Rosaria CRINO

DESPRE SUDUL MEU

Mai povestește-mi încă o dată, bunicule,
legenda aceea
pe care mi-o spuneai
la umbra măslinilor
din sudul meu înroșit de maci
Nu-mi amintesc, bunicule,
de îngerul dispărut din priviri
și am uitat de morții
răstigniți în port precum Iisus
Și acum, bunicule,
mi-ai rămas numai tu
ca un bastion insurmontabil
ale himerelor la douăzeci de ani
Numai tu ești sudul
adevăratul sud
cu sarea lacrimilor mele
și cu cozile pestrițe ale cintezoilor
Spune-le prietenilor mei, bunicule,
că aș vrea să mă întorc
și să redevin copil
să retrăiesc
basmelor acelor ani
Din sudul meu, bunicule,
tu ești adevărata imagine
pe care o urmăresc disperat
până când
somnul mă înhață
Din sudul meu, bunicule,
vorbește-mi din nou până la ore târzii
despre sudul meu
încrustat pentru veșnicie
în privirea ta

Giancarlo INTERLANDI

MARI ACVILE ALBE

Astfel îți spun:
Încă mai visez
văi deschise
și întinse pajiști virgine
unde copiii noștri
vor putea într-o zi să alerge,
unul alături de celălalt,
cu cerbul și ursul.
Vor putea să-și scalde fruntea
în apa limpede a torentului
și să intoneze cântecele după-amiezii
în calda vară indiană.
Va fi o singură zi
și vor deveni legendă
printre popoarele din largul mării,
timp în care nici o limbă
nu va cunoaște cuvântul „război“.
Astfel îți spun,
draga mea prietenă,
visez, încă mai visez,
Mari Acvile Albe
ce brăzdează cerul nocturn
și te visez pe tine
frumoasă precum asfințitul
din marile câmpii
unde numai numele tău
răsună etern.

Loris LI GREGNI

NOAPTEA ȘI POETUL

Sens de inoportună indiferență
printre umbre umezi ce mimează o amintire
și mută sufletul suspendat
în țăcănitul tastelor supuse
în timp ce cobori scările nopții pentru a veni
vlăguită de o ploaie subțire interminabilă
ce râde pe trotuarul fărâmițat
și murmură la ureche ascult liniștit
semnul mut care se cheamă cuvânt
plouă timp de toamnă pe lada de gunoi
în saci
pași pe acoperișuri ascultă iubiri ucise
și lumina aprinsă însoțește clinchetul
paharelor goale

elan de harpe moderne și tobe
cerneala electrică și ochii fixați
în punctul precis al propriei ubicuități

Într-o noapte poetul auzi clipele trecute
scârțâind sub casă

Într-o noapte poetul auzi clipele trecute
trecând

Într-o noapte auzi clipele

Într-o noapte poetul

Paolo NELLI

ASCULTĂ

A alerga
cu tulburătoare mânie
a alerga
îneebunit
de amețea ademenitoare
zile de mâine.

Oprește-te
ascultă: sub măr
cripește
pasărea,
privește: se ridică
din floare în floare
fluturele.
Auzi? palpită
pe câmpuri
liniștea nopții.
dar... spre marile orizonturi
nu e loc
pentru micile bucurii.

În acest timp,
amăgire sigură,
inuman
se deșiră anii.

Libero SEGHIERI

SINGURĂTATE

Sunete ce par vătuite
ca într-o noapte cețoasă,
aproape liniște.

Liniște ce scandează
trecerea timpului
în căutare.

Căutarea a ceva
care să ne distragă
să ne facă să uităm
că suntem singuri.

Luminile,
chiar cele mai intense,
par învăluite,
ca într-o noapte cețoasă,
aproape întuneric.

Întuneric ce nu reușește
să încălzească inima
care moare de frig
și frigul ajunge
până la grumaz

într-o strângere dureroasă,
dar nu reușești
nici măcar să plângi.

Aceasta...
e menghina singurătății!
Când nu ești cu mine,
chiar între mii de persoane
mă simt singură.

Giada SCARNATO

SFÂRȘIT DE SEPTEMBRIE

Există un moment la sfârșitul lucrurilor
suspendat și obosit și dulce
fără viitor în nici unul din gânduri
care nu e fericire nu e regret
fără a privi înapoi și nici înainte
simplă și pură absență ce începe.

Lumină caldă filtrată de vară
limpede dorință vidă
ultimă lacrimă dulce de gustat.

Cum aş putea s-o opresc
s-o fac frumoasă
fragilă oblică și încordată
egală tuturor celorlalte dați
clipă ce s-a sfârșit altceva.

Giuseppe FRIGERIO

REFLECȚIE

Am scris cuvinte de foc cu raze de soare.
Străluceau precum stelele pe mare.
Acum mă pierd în valurile trecutului;
lasă numai mici spume de viitor.
Rătăcite pe cărările prezentului.

Stefano BIRAGHI

RAPORT

Acum suflă un vânt ce coboară
dintr-o teamă antică,
care strânge și se înfige în carne,
un suflu, un ger care mă urmărește
și taie ziua-n bucăți;
insistă viclean ca o amorțeală,
un trecut prezent-absent...
încât nu mai rezist și cu amintiri
îmi gravează inima.
Acum mută o reverberație
figuri incerte și calde spirale mă descopăr
desenând ani de regrete,
precum ecourile de culoare.

(Seara declamă o nevoie avidă
de acea fericire, aproape adevărată,
care se desface lent...
dar nu găsesc decât patru pereți
de ipocrizie mărunță
printre cute palide de lumină,
care străbat golul)

Alături îmi rămâne
ceea ce îmi aparține: sufletul tău,
plin de surâsuri.

Alvaro ZONDA

MIMOZĂ LA APUS

S-a făcut liniște
sub cerul absorbit de foc.

E miros de pini și de fango
în aerul călduț.

O picătură de ploaie
tremură încurcată
într-o pânză de păianjen.

Între timp noaptea își întinde
tentaculele sale de cerneală.

Dar ramurile unui copac
au furat, ascunse,
un pumn de fărâmituri de la soare.

Marco MAZZARELLA

CURAJ

Sub apă unde domnește liniștea
grotelor neexplorate
un polip își apără comoara
de ouă palide.
Își aruncă cerneala
pe curcubeul meu mut
curajos ca David
împotriva lui Goliat.

Monica CANDIDO

MALADIA CULORII

„Arse
sunt orizonturile de smarald
și
grav
sunt declamate asonanțele ființei“
zise mutul.

Pereții fragili de piatră
se năruie în inima
etruscului
precum cuvintele încrucișate lăsate
la jumătate.

Experiențe ale cosmosului se împletesc
în mintea unui uragan
fără țintă.
„Să nu fii niciodată“
repetă
Râsete de copii
hore zărite
mâini de statui
se îmbolnăvesc de culoare.

„Dacă astă-seară luna
te înspăimântă,
eu voi fi fantomă“.

Giulia DALL'ARA

TRECERE

Străbate
aurora zilei
începută de ani
(și totuși nenăscută).
Picioarele sale
sărută candid de pământul:
ușor fără să lase urme
pe cărarea înnămolită.
Corpul său subțire
șoldurile sale șlefuite
alge de mare,
ochii cenușii
prea îndepărtați
pentru a putea fi capturați.
Șoptește numele tău,
întinzându-ți degetele moi,

îmbrăcămintea imaculată se pierde
într-un vânt de lut.

Omule!

Îmblânzește mâinile murdare
care ar vrea să se piardă
în acel înger ispititor,
nu străpunge gura ei trandafirie
cu limba ta caldă!

N-o urma,
căci te va conduce
pe cărări pierdute
unde vei fi condamnat pentru eternitate
să alergi după o nedeslușită
rază de lună.

Cristina BERETA

ÎN AMONTE

Mă regăsesc
încă în amonte
înlănțuită în stâncă
de propriul apus.

Prevestiri
ca niște flori decolorate
înaintea ochilor,
îngerul meu.

În acest apus
propria-mi via crucis –
în orice pas,
îngerul meu.

Marianna JELICICH

ÎN BRAȚELE MELE

În fața ta
soarele stacojiu
– reflex oglindă convexă –
trecut
niciodată îngropat.

Păr răvășit
aceeași briză
împrăștiere cenușă
și te regăsește – plâpând –
în brațele mele.

Marianna JELICICH

ENORM

Lungi seri estivale
prelungite de apusuri
când nici măcar umbrele
nu se mai aseamănă între ele.

Atunci m-am pierdut
într-o imensă mare-nghețată
cu scoici uriașe
și valuri triste.

Și auzeam vocea
trecătorilor străini
marinari
care coborau pânzele.

Se scufunda corabia:
pe cer soarele enorm,
în gândurile mele
omniprezenta seară estivală.

Marianna JELICICH

ABANOS

Diafană înfățișare
frământată speranță
dulce distrugere
peste corpul meu de abanos

Marianna JELICICH

BLUES

Pe cine cauți pe malul râului?
Pe cine aștepti
pe acest mal?
Implori pe cineva
cu cântecul tău adânc
și plângi și plângi
oprită între pini.
Pe cine ai pierdut
în verdele pal?
Cine saltă la orizont
cu nevinovăția paradisului?
Așteaptă, așteaptă, timpul
nu va șterge vocea ta.
Plângi, plângi
printre pinii de pe mal.

Pe cine chemi acolo, între pini?
Cine s-a rătăcit pe malul râului?
Aleargă răsunând
săltând la orizont?
Nu se va mai întoarce
Nu se va mai întoarce
Nu se va mai întoarce.

Viktoria VAKOULENKO

ÎNGERI

Îngeri dorm în suflet,
cu capetele plecate
de greutatea aureolelor,
sub aripi se arcuiesc umerii
și ascund chipurile între mâini.
Îngeri care plâng.

... munții de apă,
încrêțituri fine se agită:
albastrul e verde
albastrul e verde...

Regatul din înălțimi e de lumină,
împovărat se roagă
sau acum se va revărsa
dar nu e deasupra nici dedesubt,
cuvintele se scriu îndărătnice,
literele migrează
și scrisul nu se mai înțelege.
Îngeri care plâng.

Victoria VAKOULENKO

IATĂ VÂNZĂTORUL

Iată vânzătorul
de flori multicolore de hârtie:
în mijlocul iernii alb-negre
locuiesc în pasajul subteran – torente de persoane
vecini cu liniștea mea
cineva își pune aripi
(deja grele) pentru a vinde
și pană cu pană le colorează
în roșu, în albastru, în auriu și de fiecare dată
zice, poate către mine: „nu știu ce
ai văzut în vis, când
erai mic surd și clarvăzător
în degradarea mută a cărnii,
în cereștile depozite de nume
nenăscute încă, tu
doar încercai să vorbești,
primele cuvinte
nu au uitat traheea,
sunt de argilă și neconținut
trec pe lângă tine
invizibili maștri ai liniștii“.

Jurko GUDZ

ÎN ALBUL LINIȘTIT

În albul liniștit
în liniștea albă
în inconștientul de neuitat
la pragul copilăriei altuia
stă îngerul de zapadă.

Jurko GUDZ

ACOPERIȘUL LUMII

Dacă te uită cineva
și amintirea se pierde
nu lua în seamă: am devenit
nesocotiți, fără pâine și himere.
Dar eu vreau să le amintesc tuturor, tată,
eu care ți-am împrumutat chipul și sângele.
E calea ta, cea mai scurtă –
o voi urca precum un munte al meu.
Nu te voi dojeni că ai rămas pe înălțimi,
că ai ars în spațiul înghețat.
Ai devenit o stea în vastitate
și lucești azi pentru fiica ta.
Sosești în somnul meu
și mă trezesc pe neașteptate.
Mâna ta face să-mi ardă fruntea.
Mi-ai furat îmbrățișarea paternă
și ai dăruit-o superbilor piscuri.
Nu ești aici, cu mine
ești numai o iluzie.
dar mă mândresc cu tatăl meu
rămas pentru eternitate acoperiș al lumii.

Silvia HRISTOVA PRODANOVA

E LINIȘTITĂ NOAPTEA

E liniștită noaptea,
stelele sunt mute.
Mă ascund sub pătură,
nu vreau să văd pe nimeni
nu pot să am încredere în nimeni:
ar fi ca și cum aș sufla cu putere
într-un balon găurit.
Voi găsi pe cineva
care să iasă noaptea cu mine,
care va păstra în sine gândurile mele...
Noaptea e atât de plină
de magie, gânduri, dorințe...
Prietene, dacă vei dori să încerci
te voi aștepta.
Încearcă să mă cucerești
cu întregul tău eu, cucerește-mă
cu hotărâre...
dacă vei reuși,
ne vom plimba împreună prin noapte
și eu voi uita totul...

Justyna ALEKSANDER

NU MAI E NICI UN SECRET

Nu mai e nici un secret
care să nu poată fi descoperit
și se poate ca întâmplarea
să devină cel mai important lucru.
Câteodată gândurile noastre
renunță la cuvinte
și astfel adesea toți apreciază
numai ceea ce pierd.

Katja SOBOLEVA

GREIERII

Greierii
Țipă.
Și-au pierdut vocea,
Deja zgârie inima.
Țipă
și toată viața anunță
Moartea
Singurătății,
Dar nimeni
Nu-i aude.
Uneori
Primesc semnale leneșe
De la broaștele lacului.
Și cu speranța renăscută
Țipă.

Dhimiter POJANAKU

CEAȚA

Aud ceața
venind din depărtare,
inima mea
e cuprinsă de rumoare.
În răcoarea dimineții
mă simt vecin
cu fericirea,
inima mea
cheamă iubirea.

Ahmed MOHIY EL DIN

DIMINEAȚĂ

Iubesc clipa când cerul gri al dimineții
Se înveșmântă cu soare,
Când cu voce joasă vântul
Îmi mângâie părul.

Iubesc norii care se urmăresc
Și timpul care se oprește,
Când florile se îmbată
Cu razele dulci ale soarelui.

Vânt proaspăt matinal, du-mă cu tine
Pe aripile libertății surâzânde!
Fă să strălucească soarele
Pentru a trezi lumea!
Împrăștie-mi mâhnirea,
Vânt matinal!

Iubesc murmurul îndepărtat al unui izvor
Ce le povestește păsărilor,
Când ciripitul lor rimează cu liniștea
Căreia noaptea-i întoarce spatele.

Iubesc culorile crepusculului
Care se întinde în fața pașilor mei
Și focul său suav aprinzând
Ușor această nouă zi.

Roland ISSLER

RÂSETELE TATĂLUI MEU

Port cu mine poveștile spuse de tata
om negru lucind ca abanosul de Makassar
Vocea sa mă însoțește fidelă ca umbra
de când mi-am lăsat patria,
Africa mea în care sosesc dintotdeauna
tâlhari de orice culoare pentru a fura fii cei mai frumoși,
Africa mea împotriva căreia se îndârjesc
fanatici și discipoli ai oricărei religii.
Bunica a fost atrasă de un colier din scoici de sticlă,
bunicul a alergat după ei cu arc și săgeți
și fii lor nu i-au mai revăzut.
Acum ce să fac în îmbelșugatul Nord
eu, om negru ca inima de panga panga?
Cu mine n-a fost nevoie de arme:
m-a subjugat o femeie albă.
Mi-a dăruit o vară de iubire fumegândă
și un băiat cu pielea de mahon.
Așa am înțeles că istoria nu se schimbă:
trebuie să plătim mereu noi, africanii
noi săracii din sudul lumii.
Dacă Iisus a fost vândut pentru treizeci de monezi,
dacă în numele Domnului au avut loc mii de războaie
ce vor cere în schimbul milei lor?
Într-atât m-a certat fiul meu
încât rătăcesc pierdut într-un vis.
Aș vrea să-mi duc femeia acasă,
aș vrea să-mi iubească prietenii
s-o prezint părinților și fraților
pentru a demonstra că lumea se poate schimba...
Între timp vând perle de sticlă femeilor albe
și râd imaginându-mi că tatăl meu mă privește:
om negru lucind ca o statuie de abanos
nu l-am mai văzut niciodată așa răvășit de râsete.

Abdul SAY

TULBURARE

Mă voi întoarce oare în țara mea străbună
La casa ce m-așteaptă-n grădini odihnitoare,
La râul cel din vale ce arde în lumină
La iasomia blândă în cânt tremurătoare?

Mă voi întoarce oare la locuința-mi veche,
ce-ascunde în mansardă parfumul lin de flori?
Voi revedea, albastru și fără de pereche,
Un fulger din privire care-mi dădea fiori?

Și, după cale lungă, pierdut în largul zării
Mă voi întoarce-acasă-mbătat de fericire?
Sub arzătorul soare, în pragul așteptării,
Va parfuma intrarea o floare de iubire?

Voi bea cu lacomie răcoarea din fântână
Stingându-mi fierbințeala în suflet adunată?
Noaptea privi-voi galeș din curtea mea străbună
Încântătoare, albă, o stea însingurată?

Bodhan BORA

NU VREAU SĂ-MI AMINTESC

Uneori sunt un expresiv
al cuvântului...
Alteori un alchimist al cuvântului
dar... (nu stiu dacă e
favoare sau defavoare)
după ce l-am rostit
nu-mi mai amintesc
nimic...

Alfonso SANCHEZ

CENTURIONII

Trec coloane de războinici
obosiți, zdrențuiți, răniți dar curajoși.
Peste râuri de lacrimi părintești
fluvii de sânge și oasele fraților.
În aerul glorios se simte victoria
și măreția nimicului.

Damjan KONESTABO

ZODIAC SENTIMENTAL

BALADA FEMEII BERBEC

Actriță devorantă și vicleană
Mi-ai presărat în suflet doar dezastre,
M-ai înfrânat în zborul către astre,
Cuvântul tău e un cuțit în rană.

Mă urmărești febrilă și în vise –
Ocean de gelozie și teroare,
Deși te crezi candidă ca o floare,
În spinii tăi orice privire mi se

Agață, se destramă-n depărtare,
Tânjind spre libertate și iubire;
În nopțile când nu-mi mai vin în fire
Îmi este versul tristă consolare.

Am fost un rob al dragostei de-o clipă,
Crezut-am în minuni și-n mângâiere,
Dar am cules doar lacrimi și durere
Și am făcut de timpul meu risipă.

BALADA FEMEII TAUR

Pe-asfalt scriai poeme cu piciorul
Prelung ca o dorință ne-mplinită.
M-ai azvârlit îndată în ispită...
Nemărginit, m-a copleșit fiorul.

Cuprinsu-m-ai în brațe cu ardoare
Sălbatic înfierându-ți sărutarea;
Se prăbușea în hăuri întristarea
Ce m-adorase cu înfrigurare.

Erai cea mai, chiar până peste poate,
Intrasem în delir ca într-un templu
Și nu-ncetam, sedus, să te contemplu
În drumul magic spre eternitate.

Te-ai furișat – mânată de ambiții
Și de-alte idealuri iluzorii,
Spunând adio artei și candorii –
Pe alt tărâm, gemând de superstiții.

BALADA FEMEII GEMENI

Îți ascundeai mereu prin vagi cuvinte
Latenta exilare în iubire;
Nu deslușeam în nobila-ți privire
Ceva care să-mi pară că mă minte,

Dar nici ceva ce adevăr să fie.
Îți exploram cu sete armonia:
Deși-mi părea perfectă prozodia
Erai neterminată poezie.

Îmi clocotea în vene nerăbdarea,
Iar tu-mi vorbeai de vrute și nevrute...
Neliniștit, cu mintea în volute,
Ți-am înstelat pe buze sărutarea.

A năvălit în cameră tăcerea...
Doar patul mai avea acum toane.
Eliberat de vorbe și fasoane,
Mi-am regăsit, în fine, mângâierea.

BALADA FEMEII RAC

Cu Luna te-ntreceai în frumusețe
Și, când erai de doru-mi fulgerată,
Te îmbarcai spre mine deîndată
Cu legiuni tăcute de tandrețe .

Te-ntâmpinam ca pe o zi cu soare
Ce-anunță-o nouă, mândră primăvară,
Uniți eram din zori și până-n seară,
Iar noaptea-ți dam ofranda de sudoare.

Îți expuneai pe dealuri goliciunea
Și reveneai, aprinsă, în pădure;
Pe buzele-ți lascive și sperjure
Exacerbat, desăvârșeam minunea.

Ne prelungeam în cântec desfătarea
Privind spre cer, visând la-nalte zboruri,
Tânjeam, seduși, spre alte noi decoruri,
Dar ne-a ucis avântul depărtarea.

BALADA FEMEII LEU

În părul tău cu flăcări mari din Soare
Mi-a ars privirea chiar din prima clipă;
De vorbe dulci făceai atunci risipă
Și-am deslușit în zâmbet o chemare.

Ușor ajuns-am până-n locul unde
Neliniștea se termină-n oftaturi,
Dar îmi dădeai atât de multe sfaturi
Că-ntr-un târziu nu mai puteam pătrunde.

Ne-am așezat de-a lungul și de-a latul
Dar n-am găsit final la simfonie;
Cu gesturi teatrale, cu mânie
N-ai acceptat că nu-s eu vinovatul.

Nu mai aveai privirea jucăușă
Și-n zâmbet s-aciuiase înserarea;
Sporindu-mi deznădejdea și-ntristarea,
Mi-ai indicat o cale către ușă.

BALADA FEMEII FECIOARĂ

La telefon se înmuiase firul
Când transportase vocea albăstrie;
Doream alături trupu-mi să îți fie,
Să-i dai iubirii ne-mplinite girul.

Când ne-am văzut, căzuți în nemișcare,
Ne-am sărutat cu ochii în tăcere
Și-am îndrăznit târziu o mângâiere,
Cuprins de-o tăinuită-nflăcărare.

Am ars ca două stele căzătoare
Ce au pornit în noapte împreună;
Eram și vreme bună și furtună
Pe-oceanul unor patimi arzătoare.

Voiai să-ți aparțin o veșnicie,
Deși cu existențe-mprumutate;
Nici când n-ai acceptat să-mi dai dreptate
Și am fugit vânat de gelozie.

BALADA FEMEII BALANȚĂ

Cutremurat de frageda-ți privire,
Aprins de glasu-ți tainic de vestală,
Eu mâna ți-am cuprins-o cu sfială –
O inocentă, sfântă rătăcire.

C-un aer calm mă ascultai, pierdută,
Când declaram că sunt spartan în artă -
Banală conversație deșartă
Într-un moment de magică derută.

Cu suflete recent închiriate,
Prea diplomați fiind sau doar de teamă
Că am deschide-n echilibru-o vamă,
Ne-am despărțit cu gesturi afectate,

Visând nevinovați la ziua-n care,
Mai curajoși, mai plini de nebunie,
Vom debuta spontan în Poezie
Cu-o prelungită, caldă-mbrățișare.

BALADA FEMEII SCORPION

Eu ți-am căzut îndată la picioare
Și ți le-am sărutat ca pe-o icoană,
Ca să mă chemi, frumoasă Scorpioană
În patul tău cu-arome-mbietoare.

M-am cățarat, abil ca o felină,
Până la sânii tăi ca două mere ,
Să mă înfrupt din dânsi cu plăcere
Și să-ți șoptesc mereu că ești divină.

Cu buzele-ntre coapsele-ți rebele
M-am rătăcit să-ți sorb abil licoarea
Și să-ți citesc pe față încântarea
Că mulțumită ești de toate cele...

Și-abia târziu m-am adâncit alene,
Pornind spre Raiul vieții împreună –
Cu-escale lungi în Soare sau în Lună –
Prin unduiri profunde și viciene.

BALADA FEMEII SĂGETĂTOR

Aveai o energie debordantă
În seara anormal de somptuoasă;
Zburdând între extreme, grațioasă,
Îți afișai statura eclatantă.

Știam că mă dorești, scăpărătoare,
Când mi-arancai ocheade clandestine;
Trecând întâmplător pe lângă tine
Eu ți-am cuprins mijlocul cu ardoare.

Te-am așteptat febril. Spre dimineață
Ai apărut. Rebelă și fierbinte
Te-ai aruncat în pat. N-aveam cuvinte
Să îți descriu a trupului dulceață.

Vulcanic ne-am iubit pân' la sudoare...
Când trupu-a încetat să mai vibreze,
Sosit-a să ne binecuvânteze
O rază peregrină de la Soare.

BALADA FEMEII CAPRICORN

De-atâtea ori mersesem împreună
Pe stradă. Nu era o întâmplare.
Era dorință-n ea și nerăbdare,
Dar nu avea puterea să mi-o spună.

Abia doar când, în clipa înțeleaptă,
Cu teamă pe obraz am mângâiat-o
Și, indecis, pe buze-am sărutat-o,
Mi-a spus de câtă vreme mă așteaptă.

Credeam c-aveam în față o minune
Și-am colindat-o plin de încântare,
Dar m-a împins curând în dezolare
Iubirea-i stinsă, fără pasiune.

Părea atât de rece și ciudată...
Când am plecat nici nu aveam cuvinte,
Iar sufletu-nălța o rugămintă:
Să nu mi apară-n cale niciodată.

BALADA FEMEII VĂRSĂTOR

Ți-aș fi slăvit în imnuri vocea-ți clară,
Sublimul trup și ochii de hermină
Pe care, ca o șubredă cortină,
Ți-i ascunsese fumul de țigară.

Te-ai ridicat, privind triumfătoare
Ca după orice nouă cucerire
Și prevesteam o dulce năruire,
Căci sângele-amuțise în picioare.

Aveai o insolită îndrăzneală
Și-mi aplicai săruturi, agresivă,
Încât, căzând pe loc în recidivă,
Te-am declarat amanta ideală.

Te-am mai iubit o dată și-încă-o dată,
Dar tu, în patru puncte cardinale,
Cu cel dintâi ce ți-a ieșit în cale
M-ai înșelat senină și-mpăcată.

BALADA FEMEII PEȘTI

Bolnăvicioasă veșnic și firavă
Stârnei și pasiune, dar și milă;
Cu vocea-ți rătăcită de copilă
Îmi bucurai a inimii enclavă.

Mereu pierdută, veșnic visătoare
Erai o complicată poezie
Pe care-o descifram cu acribie
Prin cataplasme pline de candoare.

Urcasem în răbdare Everesturi
Și-abisuri coborâsem în speranță
Să-ți deslușesc sublima discordanță
Ce-o ascundeai în vorbe și în gesturi.

Prea obosit, într-un final dramatic,
Ca după-o lungă, aspră bătlie,
M-am revărsat, surprins de amnezie,
Într-un poem confuz și simptomatic.

CUPRINS

DRUMUL SPRE SEMN – 3

REFERINȚE CRITICE – 5

FRENEZIE – 7

REMUȘCARE – 7

NOCTURNĂ – 7

NEMURIREA EXACTĂ – 8

PREZENT RELATIV – 8

SARBATOAREA EURILOR – 9

HARA-KIRI – 9

ROȘU STINS – 10

ÎNȚELESURI MINORE – 10

URMA CENUȘII – 11

ÎMPREUNARE – 11

ROB ȘI STĂPÂN – 12

PICĂTURA DE SÂNGE – 12

NODURI DE UITARE – 13

UMBRE FALSIFICATE – 13

RADACINĂ ALBĂ – 14

CÂINI SOLARI – 14

OFRANDĂ TACERILOR – 15

VERILE – 15

MARATONUL AȘTEPTĂRIILOR – 16

STATUETA DE TANAGRA – 16

DIMINEAȚA CUVÂNTULUI – 17

IDENTITATE – 17

PRIBEGIA SECUNDELOR – 18

ZEIȚA CU TRUP DE ETER – 18
SEMEȚIA PISCULUI – 19
GLADIATORUL – 19
START – 20
DESPRE SUFLETUL MEU – 20
UNDA DE ȘOC A LINIȘTII – 21
SUNET INUTIL – 21
FALSIFICATORUL DE UMBRE – 22
PICIOR DE CURCUBEU – 22
UN ROL LIPSIT DE IMPORTANȚĂ – 23
SENTIMENTUL DISPĂRUT – 23
DISCURS ÎN SALONUL CUVÂNTULUI – 24
ARDEREA GÂNDURILOR – 24
STARE – 25
PLECARE – 25
BEȚIA CLOROFILEI – 26
ANOTIMP REFUZAT – 26
OASPEȚII FRIGULUI - 27
ÎNTREBARE - 27
EMISARII LUMINII - 28
CARIATIDELE ADEVĂRULUI - 28
LIBERTATE – 29
HESPERIA – 29
CUM SE NUMEȘTE DUREREA – 30
VEȘTI – 30
UMBRA ÎNȚELESULUI – 31
NEANTUL – 31
SEMNUL – 32

TREI – 33

REFERINȚE CRITICE – 35

ALIN CEZAR ONESCU – 37

TĂCERE – 37

SILENZIO – 37

VAD – 38

GUADO – 38

SPASM – 39

SPASMO – 39

CLAUSTRARE – 40

CLAUSURA – 40

CĂUTARE – 41

CERCA – 41

IDOLUL MEU ESTE LACRIMA – 41

TRECERE – 42

CERCURI ILUZORII – 42

SFÂRȘITUL POEMULUI – 42

TIMP RĂNIT CU O ABSENȚĂ – 43

IREVERSIBIL – 43

SUPREMA PATERNITATE – 44

INCANTAȚIE – 44

LEONZIN ARĂCESCU – 45

TRATAT EXHAUSTIV DE LITERATURĂ APLICATĂ – 45

PROSTITUȚIE – 49

LENE – 49

ZENICAN OLĂRESCU – 50

HALOUL ULTIMULUI CUVÂNT – 50

HAI SĂ MURIM – 50

PREZENT – 51

STRIGĂTURĂ – 51

GEOGRAFIE – 52

TU – 52

TREI – 53

LÂNGĂ – 53

SENTINȚA FINALĂ – 54

CLIPA REGALĂ – 55

SIMFONII DE MAI – 59

HOTARUL OREI – 61

ȚIPĂT ALBASTRU – 62

BRIZA IUBIRII – 63

CLIPA REGALĂ – 64

MERIDIANELE POEZIEI – 65

SEPALĂ SUNT, PETALĂ, SPIN (*Emily DICKINSON*) – 67

ÎNGERI, DIS-DE-DIMINEAȚĂ (*Emily DICKINSON*) – 67

O, RĂMÂI (*Mihai EMINESCU*) – 68

STAY WITH ME (*Nicolae ZĂRNEȘCU*) – 69

PEDEAPSĂ (*Seamus HEANEY*) – 70

FRUCT STRANIU (*Seamus HEANEY*) – 71

ANAHORISH (*Seamus HEANEY*) – 72

DOUĂ POZIȚII LÂNGĂ FOC (*James WRIGHT*) – 73

PIERZÂNDU-MI FII, ÎNFRUNT NAUFRAGIUL LUNII: CRĂCIUN,
1960 (*James WRIGHT*) – 74

STAND INTINS ÎN HAMAC LA FERMA LUI WILLIAM DUFFY ÎN
PINE ISLAND, MINNESOTA (*James WRIGHT*) – 75

ACOPERIȘUL LUMII (*David TOWNSEND*) – 76

PIAȚA TARTRE (*Jacques PRÉVERT*) – 77

CÂNTECUL APEI (*Jules ROMAINS*) – 77

MUZICA (*Pierette CHERBONNIER*) – 78

VÂNT LA TINDARI (*Salvatore QUASIMODO*) – 79

EUCALIPTUL (*Salvatore QUASIMODO*) – 80

ANAPO (*Salvatore QUASIMODO*) – 81

ZI DUPĂ ZI (*Salvatore QUASIMODO*) – 82

DINCOLO DE TORENT (*Attilio BERTOLUCCI*) – 83

IA-MI CU TINE (*Attilio BERTOLUCCI*) – 84

LASĂ-MĂ SĂ SÂNGEREZ (*Attilio BERTOLUCCI*) – 85

AMINTIRI DIN COPILĂRIE (*Attilio BERTOLUCCI*) – 86
 DESPRE UMBRĂ *Carlo BETOCCHI* – 87
 DE PE ACOPERIȘURI *Carlo BETOCCHI* – 88
 O, DULCE DUPĂ-AMIAZĂ DE IARNĂ (*Carlo BETOCCHI*) – 89
 [TIMPUL NE RĂPEȘTE ȘI CERUL E SIGUR] (*Carlo BETOCCHI*) – 89
 [NU EȘTI MULȚUMIT DE POSESIA ZILELOR?] (*Carlo BETOCCHI*) – 90
 URMÂND VÂNTUL DIN EST (*Alessandro VILLA*) – 91
 „PALATUL“ DEL SICANO (*Alessandro VILLA*) – 91
 EROON (*Alessandro VILLA*) – 92
 MICROCOSM (*Alessandro VILLA*) – 92
 VIS DIN IRLANDA (*Alessandro VILLA*) – 93
 ICONOPEA: IUBIREA (*Alessandro VILLA*) – 94
 ORACOLUL (*Alessandro VILLA*) – 94
 * * * (*Alessandro VILLA*) – 95
 PERSEU (*Alessandro VILLA*) – 95
 MIRINNA (*Alessandro VILLA*) – 96
 CUVINTE (*Alessandro VILLA*) – 96
 MISTAGOGIE (*Alessandro VILLA*) – 97
 CRONOS (*Alessandro VILLA*) – 97
 BALCANI (*Alessandro VILLA*) – 98
 LISABONA (*Alessandro VILLA*) – 98
 PICĂTURA (*Alessandro VILLA*) – 98
 TALIESIN: AMINTIRI DESPRE ȘTREANG (*Alessandro VILLA*) – 99
 13 MARTIE 1996 LA DUNBLANE (*Alessandro VILLA*) – 99
 MYRDDIN (*Alessandro VILLA*) – 100
 VIZIUNI (*Alessandro VILLA*) – 100
 ARGINT (*Chiara CARNELOS*) – 101
 EU SUNT ACEEA CARE... (*Chiara CARNELOS*) – 101
 28/11/94 (*Chiara CARNELOS*) – 102
 ȘI SE RIDICĂ ÎN VÂNT (*Chiara CARNELOS*) – 102
 ADIO SALCIEI (*Chiara CARNELOS*) – 103

TOAMNĂ (*Cristina ESPA*) – 104
 CREȘTERE (*Cristina ESPA*) - 105
 ADIO (*Cristina ESPA*) – 106
 TIMP (*Valentina CIANNAMEA*) – 106
 VIS (*Valentina CIANNAMEA*) – 107
 REFLEX (*Carmela VERACCHI*) – 108
 14/9/1991 (*Valentina CIANNAMEA*) – 108
 11/1/1992 (*Carmela VERACCHI*) – 109
 24/5/1994 (*Carmela VERACCHI*) – 109
 SPERANȚĂ (*Amanda KRIZMAN*) – 110
 CİNTEZĂ ALBASTRĂ (*Amanda KRIZMAN*) – 110
 COPILĂRIE ÎNSEAMNĂ (*Caterina DAINOTTI*) – 111
 VIAȚA E... (*Caterina DAINOTTI*) – 111
 * * * (*Luigi ANGHINONI*) – 112
 NOȚI LA SFÂRȘIT DE VARĂ (*Alessandro DEL BELLO*) – 113
 Seara (*Piera CASSANMAGNAGO*) – 113
 CORTINA (*Maria GIAMBELLUCA*) – 114
 ALESSANDRA (*Daniela TARGA*) – 114
 UN PICTOR DE VÂNT (*Chiara CACCO*) – 115
 AUZEAM VÂNTUL ȘUIERÂND (*Cinzia LA ROCCA*) – 115
 FLORI DE RĂZBOI (*Maria Grazia ILARDO*) – 116
 IARBA (*Emanuela STEFAN*) – 116
 MÂINI (*Rafaella MENNELLA*) – 117
 TRISTEȚE (*Simona CEFALI*) – 117
 PLOAIA (*Massimo BETTI*) – 117
 UȘOARE DEZMIERDĂRI ALE MĂRII (*Silvia MORO*) – 118
 NOI (*Elisabetta MARA*) – 118
 SINGURĂ (*Elisa PASSACANTILI*) – 119
 AUGUST (*Annarita MARRAZZO*) – 119
 NOAPTE (*Chiara AMBROSIO*) – 120
 A CREDE (*Lucia COTRONE*) – 121
 CUVINTE (*Paola PEREGO*) – 121

FLUTURE MULTICOLOR (*Silvana CAMPELLO*) – 122
 LA PADOVA (*Eva DE AGOSTINI*) – 122
 OMULE, ÎȚI CER (*Rosaria CRINO*) – 123
 ATENȚIE (*Annalisa TARANTINO*) – 124
 DESPRE SUDUL MEU (*Loris LI GREGNI*) – 125
 MARI ACVILE ALBE (*Giancarlo INTERLANDI*) – 126
 NOAPTEA ȘI POETUL (*Libero SEGHIERI*) – 127
 ASCULTĂ (*Paolo NELLI*) – 128
 SINGURĂTATE (*Giada SCARNATO*) – 129
 SFÂRȘIT DE SEPTEMBRIE (*Giuseppe FRIGERIO*) – 130
 REFLECȚIE (*Stefano BIRAGHI*) – 130
 RAPORT (*Alvaro ZONDA*) – 131
 MIMOZĂ LA APUS (*Marco MAZZARELLA*) – 132
 CURAJ (*Monica CANDIDO*) – 132
 MALADIA CULORII (*Giulia DALL'ARA*) – 133
 TRECERE (*Cristina BERETA*) – 134
 ÎN AMONTE (*Marianna JELICICH*) – 135
 ÎN BRAȚELE MELE (*Marianna JELICICH*) – 135
 ENORM (*Marianna JELICICH*) – 136
 ABANOS (*Marianna JELICICH*) – 136
 BLUES (*Viktoria VAKOULENKO*) – 137
 ÎNGERI (*Victoria VAKOULENKO*) – 138
 IATĂ VÂNZĂTORUL (*Jurko GUDZ*) – 139
 ÎN ALBUL LINIȘTIT (*Jurko GUDZ*) – 139
 ACOPERIȘUL LUMII (*Silvia HRISTOVA PRODANOVA*) – 140
 E LINIȘTITĂ NOAPTEA (*Katja SOBOLEVA*) – 141
 NU MAI E NICI UN SECRET (*Justyna ALEKSANDER*) – 141
 GREIERII (*Dhimiter POJANAKU*) – 142
 CEAȚA (*Ahmed MOHIY EL DIN*) – 142
 DIMINEAȚĂ (*Roland ISSLER*) – 143
 RÂSETELE TATĂLUI MEU (*Abdul SAY*) – 144
 TULBURARE (*Bodhan BORA*) – 145
 NU VREAU SĂ-MI AMINTESC (*Alfonso SANCHEZ*) – 146
 CENTURIONII (*Damjan KONESTABO*) – 146

ZODIAC SENTIMENTAL – 147

BALADA FEMEII BERBEC – 149

BALADA FEMEII TAUR – 149

BALADA FEMEII GEMENI – 150

BALADA FEMEII RAC – 151

BALADA FEMEII LEU – 151

BALADA FEMEII FECIOARĂ – 152

BALADA FEMEII BALANȚĂ – 153

BALADA FEMEII SCORPION – 153

BALADA FEMEII SĂGETĂTOR – 154

BALADA FEMEII CAPRICORN – 155

BALADA FEMEII VĂRSĂTOR – 155

BALADA FEMEII PEȘTI – 156

FIȘĂ DE AUTOR

DATA ȘI LOCUL NAȘTERII: 2 mai 1960, Lădești — Vâlcea

STUDII: Liceul de Informatică — București (1979) și Facultatea de Automatică și Calculatoare — București (1985)

VOLUME DE POEZIE:

- ❖ DRUMUL SPRE SEMN, Ed. Anotimp, Slatina, 1995
- ❖ TREI, Ed. Fundației „Universitatea pentru toți”, Slatina, 1997
- ❖ CLIPA REGALĂ, Ed. Fundației „Universitatea pentru toți”, Slatina, 2004

ANTOLOGII ÎN CARE A FOST INCLUS:

- VERTICALA CURGERE SPRE SOARE, Ed. Centrului de Creație Olt, Slatina, 1993
- SOSIREA ÎN POESIS, Ed. Conphys, Rm. Vâlcea, 1996
- OFRANDĂ TĂCERILOR, Slatina, 2005
- ALBUM DE FAMILIE, Ed. Axa, Botoșani, 2009
- ANTOLOGIA DEL PREMIO INTERNAZIONALE, Ed. Prometheus, Triuggio, 1998
- ANTOLOGIA DEL PREMIO INTERNAZIONALE, Ed. Prometheus, Triuggio, 1999
- ANTOLOGIA DEL PREMIO INTERNAZIONALE, Ed. Prometheus, Triuggio, 2000
- ANTOLOGIA DEL PREMIO INTERNAZIONALE, Ed. Prometheus, Triuggio, 2001
- ANTOLOGIA DEL PREMIO INTERNAZIONALE, Ed. Prometheus, Triuggio, 2003
- ANTOLOGIA DEL PREMIO INTERNAZIONALE, Ed. Prometheus, Triuggio, 2006

COLABORĂRI:

Reviste: *Foaie pentru minte, inimă și... calculator* (1979), *Ramuri* (1988, 1989), *Convorbiri literare* (1989), *Luceafărul* (1989), *Familia* (1989), *Bucovina literară* (1990), *Agora literar-artistică* (1990), *Meteor* (1992, 1993, 2002), *Contemporanul* (1992), *Semne* (1995, 1996, 1997, 1998), *Coloana infinitului* (2002), *Meandre* (2002), *Ocean* (2002), *Oltul cultural* (2002), *Caietele Agora* (2002), *Singur* (2002, 2003), *OltArt* (2013, 2014)

Presa locală: *Cuvântul libertății* – Craiova (1994), *Experiment* – Slatina (1995), *Anotimp Magazin* – Slatina (1995), *Impact în Gorj* – Tg. Jiu (2001), *Obiectiv de Muntenia* – Târgoviște (2003)

PREMII:

- ✓ **Premiul I** – proză, „Afirmarea“, Satu-Mare, 1987
- ✓ Premiul Consiliului Județean al Sindicatelor – poezie, „Afirmarea“, Satu-Mare, 1988
- ✓ Premiul Societății Literare „Anton Pann“ – poezie, „Nicolae Bălcescu“, Rm. Vâlcea, 1988
- ✓ Premiul A.C.H. Argeș, „Argeșule plai de dor“ – poezie, Pitești, 1988
- ✓ **Premiul I** – poezie, „Cel mai frumos poem dedicat lui Mihai Eminescu“, Slatina, 1989
- ✓ Mențiune - poezie, „A. E. Baconsky“, Satu-Mare, 1989
- ✓ Premiul revistei „Cronica“ - poezie, „M. Eminescu“, Arad, 1989
- ✓ **Premiul I** – poezie, „Roșu Vertical“, Câmpina, 1989
- ✓ Mențiune – poezie, „Nicolae Labiș“, Suceava, 1989
- ✓ Mențiune – poezie, „Ion Minulescu“, Slatina, 1991
- ✓ **Premiul I** – poezie, „Ion Minulescu“, Slatina, 1992
- ✓ Premiul revistei „Contemporanul“ – poezie, „Lucian Blaga“, Sebeș-Alba, 1992
- ✓ Mențiune – eseu, „Moștenirea Văcăreștilor“, Târgoviște, 1992
- ✓ Premiul revistei „Transilvania“ – poezie, „Dragoș Vrânceanu“, Băbeni-Vâlcea, 1994
- ✓ **Marele premiu** – poezie, „Octavian Goga“, Cluj-Napoca, 1995

- ✓ Premiul revistei „Poesis“-poezie, „Lucian Blaga“, Sebeș-Alba, 1996
- ✓ **Premiul I-reportaj literar**, „Lucian Zatti“, Craiova, 1996
- ✓ **Premiul I-reportaj literar**, „Alexandru Odobescu“, Călărași, 1996
- ✓ Premiul al III-lea-poezie, „Avram Iancu“, Alba-Iulia, 1996
- ✓ **Premiul I-poezie**, „Floare de ger“, Calafat, 1996
- ✓ Premiul special al juriului-poezie, „Traian Demetrescu“, 1996
- ✓ il 4° Premio, con Menzione d'Onore-poezie, Triuggio, 1998
- ✓ il 5° Premio, con Menzione Speciale-poezie, Triuggio, 1999
- ✓ Premiul Tele7ABC-poezie, „Lucian Blaga“, Sebeș-Alba, 2000
- ✓ il 6° Premio, con Segnalazione di Merito-poezie, Triuggio, 2000
- ✓ il 7° Premio, con Segnalazione-poezie, Triuggio, 2001
- ✓ **il Premio Speciale “Migliore raccolta di autore straniero”-poezie**, Triuggio, 2003
- ✓ Premiul al III-lea-poezie, „La portile visului“, Reghin, 2005
- ✓ **il Premio Speciale “Migliore raccolta di autore straniero”-poezie**, Triuggio, 2006

FUNCȚII CULTURALE

- **Președinte** al cenaclului literar „Scaunele“, Slatina
- **Redactor-șef** al revistei „Semne“, Slatina
- **Președinte** al secțiunii epigramă a clubului de umor „Pașaport de oltean“, Slatina
- **Președinte** al laboratorului de poezie româno-italian, Slatina
- **Membbru** al Uniunii Epigramiștilor din România

